

IMPROLINGUA

UCZYĆ SIĘ JEZYKÓW OBCYCH NA WESOŁO I W FORMIE ZABAWY

metodyka dla nauczycieli języków obcych, którzy chcą wprowadzić nowoczesne elementy do swojego nauczania

CONTENTS

1. Podstawy teoretyczne i ich zastosowanie w praktyce.....	5
2. Improlingua - wesoła i zabawna nauka języka obcego	11
Podstawowe informacje o pracy z Impro-edukacją	14
3. ĆWICZENIA	19
3.1. McWord.....	21
3.2. Zombies	22
3.3. Creative alphabet	23
3.4. Apple Tree	24
3.5. Time Bomb.....	25
3.6. Circle.....	26
3.7. Hot News	27
3.8. Short Chain	28
3.9. Small Talk	29
3.10. Encyclopedia	30
3.11. Haggle	31
3.12. Word Pyramid.....	32
3.13. Roses Are Red	33
3.14. Living Picture	34
3.15. Phone Calls - Customer Service	35
3.16. Writing a Letter	36
3.17. Ask Your Youtuber.....	37
3.18. Negative/disagreement Relay	38
3.19. One Minute	39
3.20. Back to the Studio.....	40
3.21. Story Telling – Cylinder Position	41
3.22. Gang Battle.....	42
3.23. What Happened.....	43

3.24.	Stop, Change It, Describe It.....	44
3.25.	What Are you Doing?.....	45
3.26.	Counting to Twenty.....	46
3.27.	Snowball.....	47
3.28.	My Room.....	48
3.29.	On the Left, On the Right.....	49
3.30.	Conditional Chain.....	50
3.31.	Simon Says.....	51
3.32.	The Manager.....	52
3.33.	Genres.....	53
3.34.	Why?.....	54
3.35.	Faqs.....	55
3.36.	Club of Lords.....	56
4.	Doświadczenia z metody improlingua w praktyce.....	57
	Ankieta.....	57
	Wyniki z ustrukturyzowanych wywiadów.....	60
5.	Kilka słów o autorach.....	64
5.1	Divadlo improvizace ODVAZ z.s.....	64
5.2.	Sukromna zakladna umelecka skola Mileticova 17/B,DomT&D,Bratislava.....	65
5.3.	Fundacja Interstellar.....	66
6.	Inspiracje, referencje, publikacje.....	67
	Książki o technikach improwizacji.....	67
	Wykorzystane źródła.....	68
	Linki do ciekawych badań i artykułów.....	69
	Źródła prawne:.....	70
	Załączniki: Dokumenty wykorzystane w projekcie.....	71

Słowo wprowadzające

Drogi czytelniku,

Trzymasz w ręku publikację stworzoną przez grupę autorów, którzy od dawna zajmują się praktyczną improwizacją. Improwizacją, która pomaga użytkownikom przezwyciężyć strach przed nieznanym, nieśmiałość przed zabieraniem głosu przed innymi i zwiększa pewność siebie, poprawia umiejętności komunikacyjne, uwagę i kreatywność oraz buduje szacunek dla innych. Jest to sposób komunikacji, który każdy powinien umieć zastosować w swoim życiu, a którego każdy powinien być uczony w szkole podstawowej w idealnym świecie. Niestety, nie uczy się go nawet na tych przedmiotach, w przypadku których jego użycie jest więcej niż pożądane.

Typowym przykładem jest nauczanie języków obcych. Jak wykazało dochodzenie przeprowadzone przez Czeski Inspektorat Szkolny, większość uczniów w Republice Czeskiej nie osiąga poziomu nauczania języków obcych przewidzianego w programie nauczania, pomimo wielu lat nauki w szkole podstawowej i średniej. W szczególności krytykowane jest własne mówienie uczniów, brak aktywnego używania przez nich języka obcego oraz ich stosunek do nauczania języków obcych. To właśnie mogą zmienić przygotowane techniki. Ich zastosowanie ma na celu rozwijanie funkcjonalnej i treściowej strony języka. Z naszego doświadczenia wynika, że wprowadzenie tych metod do nauczania przyczynia się do:

- doskonalenia mówienia w języku angielskim, czyli pozbycie się przez uczniów nieśmiałości, nauczenie się jak nie bać się komunikowania w języku obcym i szybkie reagowanie na nagłe sytuacje;
- aktywizacji uczniów – percepcja nauczania, motywacja i aktywne zaangażowanie w nauczanie, utrzymanie ich uwagi;
- poprawy ogólnego klimatu w klasie;
- doskonalenie kluczowych kompetencji:
 - o kompetencje komunikacyjne: nowa metoda uczy pozytywnej komunikacji, mobilizuje i usuwa lęk przed prezentacją, sprzyja słuchaniu i postrzeganiu informacji oraz ich przetwarzaniu,
 - o kompetencje społeczne i osobiste: nowa metoda uczy odbierania bodźców z otoczenia, aktywnego słuchania, wzmacniania pracy zespołowej i interakcji, tworzenia pozytywnej i twórczej atmosfery wśród uczniów, naturalnego (bez użycia przemocy) angażowania jednostek silnych i słabszych, usuwania lęku przed błędami i niepowodzeniami, wzmacniania pewności siebie,

- o kompetencje związane z rozwiązywaniem problemów: nowa metoda rozwija umiejętność elastycznego reagowania, samodzielność i proaktywność, poprawia umiejętność radzenia sobie w nietypowych sytuacjach, wzmacnia umiejętność dostrzegania powiązań, uczy zadawania pytań.

Dlatego powstała nie tylko ta metodyka, ale cały projekt, oferujący nauczycielom kompleksowy i spójny przewodnik, w jaki sposób można zastosować techniki improwizacji w nauczaniu języków obcych. Ich wykorzystanie umożliwi przejście od frontального transferu wiedzy do roli nauczyciela jako mentora. W niniejszym dokumencie nauczyciele otrzymują szczegółowe karty pracy, które poszerzają zakres materiałów dydaktycznych. Poszczególne ćwiczenia mają sprecyzowane zasady, których celem jest ćwiczenie określonych zjawisk gramatycznych (tak, aby uwzględniały cel nauczania). Dla szybkiego przygotowania i jako wsparcie metodyczne, przygotowane zostały krótkie filmy i webinaria dla nauczycieli, które są dostępne na stronie internetowej www.improlingua.com. Całe przedsięwzięcie zostało sfinansowane z projektu Erasmus+ i dzięki temu projektowi jest dostępne bezpłatnie dla nauczycieli.

Więc ciesz się naszą stroną i zainspiruj się 😊.

www.improlingua.com

Do powstania tego dokumentu przyczynił się międzynarodowy zespół autorów:

ODVAZ theatre of improvisation z.s. - Czech Republic

Mgr. Vladislav Kos

Mgr. Michal Urban

Sukromna zakladna umelecka skola Mileticova 17/B, Dom T&D, Bratislava

Mgr. Art. Kateřina Baranová, ArtD.

Mgr. Art. Kamil Kollárik

Fundacja Interstellar

Mgr. Artur Jóskowiak

Mgr. Anna Wojtkowiak – Williams

Bardziej szczegółowe informacje o autorach znajdują się w rozdziale 5 Kilka słów o autorach.

1. Podstawy teoretyczne i ich zastosowanie w praktyce

Jak już wspomniano we wstępie, celem tej metodologii (a właściwie całego projektu) jest zintegrowanie ćwiczeń/zajęć improwizacji dramatycznej bezpośrednio z nauczaniem języka obcego (w tym przypadku języka angielskiego), a tym samym poprawa kompetencji językowych naszych uczniów, zwłaszcza umiejętność mówienia w języku obcym oraz umiejętność posługiwania się językiem obcym w praktyce.

Projekt ten jest odpowiedzią na fakt, że w praktyce kraje postkomunistyczne od dawna nie osiągają dobrego poziomu znajomości języków obcych wśród uczniów szkół podstawowych i średnich. Na przykład czeski system edukacji od dawna charakteryzuje się nadmiernym naciskiem na nauczanie informacyjne, ze szkodą dla naturalnej komunikacji, w tym w nauczaniu języków obcych. Fakt ten potwierdza niezależna ocena cyfrowych materiałów podręcznikowych, których treść i struktura sprzyjają uczeniu się frontalnemu i bierności uczniów (Bilanová, 2018). Stosowanie metody audiolingwalnej i gramatyczno-tłumaczeniowej, charakteryzującej się nadmierną dbałością o poprawność językową i brakiem dbałości o aspekt merytoryczny i komunikacyjny wypowiedzi, niedocenywanie kognitywnych procesów nauczania i ich intencji, co przejawia się w bezkontekstowej praktyce struktur językowych, bierność uczniów czy brak inicjatywy ze strony nauczyciela są nadal typowe (Orlová, Pavlíková 2013, s. 21). Tymi metodami edukacyjnymi nie można jednak osiągnąć pomyślnego opanowania funkcjonalno-treściowego aspektu języka. Wręcz przeciwnie, budzą one w uczniach lęki, że popełnią błędy w komunikowaniu się, a tym samym powodują zahamowania w posługiwaniu się językiem obcym w praktyce.

Podobną krytykę wyraża badanie przeprowadzone przez czeski Inspektorat Szkolny w 2017 r. Badanie to wykazało, że najwyższe zadowolenie nauczycieli z poziomu znajomości języków obcych przez uczniów dotyczy obszaru rozumienia tekstu pisanego i rozumienia ze słuchu. Z kolei mniejsza satysfakcja nauczycieli wiąże się z umiejętnościami wymagającymi większej samodzielności uczniów – wypowiedź własna w mowie i piśmie. Brakuje również wzmocnienia potrzeby aktywnego używania języka obcego przez uczniów lub pozytywnego nastawienia uczniów do nauczania języków obcych (jest to wymieniane jako jeden z najczęstszych problematycznych aspektów). Nauczyciele języków obcych w szkołach średnich często spotykają się z faktem, że rzeczywisty poziom znajomości języka osiągnięty przez uczniów kończących szkołę podstawową i rozpoczynających naukę w szkole średniej nie odpowiada w dłuższej perspektywie wymaganemu minimalnemu poziomowi znajomości języka na końcu.

W rezultacie trudno jest zapewnić ciągłość, co może mieć wpływ na jakość dalszego nauczania (Kunčarová, 2012, s. 31; Tůmová J., 2018, s. 18).

Z powyższego jasno wynika, że od dawna istnieje intensywna krytyka tradycyjnego nauczania w pedagogice (Průcha, 2001; Svobodová i in., 2007; Střelec i in., 2005; itd.). Autorzy ci zwracają uwagę, że w obecnym czasie tradycyjne nauczanie oparte na nabywaniu sumy gotowej wiedzy i umiejętności nie wystarcza, gdyż brakuje przygotowania do rozwiązywania problemów życiowych. Wręcz przeciwnie, stosując innowacyjne metody nauczania oparte na aktywnej aktywności uczniów, w których przygotowuje się do rozwiązywania problemów życiowych, uczniowie uczą się formułować własne hipotezy, rozwijają wyobraźnię i zdolności intelektualne (Zormanová L., 2012). Do wszechstronnego przyswajania wiedzy językowej konieczne jest stosowanie coraz częstszych, a przede wszystkim systematycznie nowoczesnych podejść z naciskiem na funkcjonalno-treściowy aspekt języka (komunikatywność, sensowność i płynność wypowiedzi). Ważne jest wzmacnianie motywacji wewnętrznej (tj. uczenia się motywowanego zainteresowaniem i ciekawością). I odwrotnie, strukturalny składnik języka (zwłaszcza gramatyka) powinien być używany tylko w takim zakresie, w jakim nie utrudnia zrozumienia. Odpowiednim narzędziem jest połączenie nauczania języka obcego z zajęciami doświadczalnymi, które stanowią idealny model przyswajania przez uczniów komunikacji bez przemocy w języku obcym.

Zgodnie z Ramowym Programem Nauczania dla Szkół Podstawowych, jedną z odpowiednich innowacyjnych metod nauczania jest edukacja teatralna (jako przedmiot uzupełniający), która przyczynia się do rozwoju komunikacji werbalnej i niewerbalnej. Jak twierdzi Marušák i in. (2019, s. 30), „Oczywistym jest, że ze względu na charakter działań opartych na działaniu w sytuacji, pedagogika dramy może pomóc w realizacji celów Ramowego Programu Edukacji Podstawowej, w procesie własnej kreacji uczniów, która jest nie tylko okazją do rozwijania swoich umiejętności, ale daje również możliwość sprawdzenia ich w nowych sytuacjach, które uczniowie rozwiązują, m.in.:

- umożliwia uczniom przyswojenie strategii uczenia się i motywacji do uczenia się przez całe życie;
- zachęca uczniów do twórczego myślenia, logicznego rozumowania i rozwiązywania problemów;
- prowadzi uczniów do komunikowania się w sposób wszechstronny, efektywny i otwarty;
- rozwija u uczniów umiejętność współpracy oraz szacunku do pracy i osiągnięć własnych i innych;

- pomagać uczniom rozpoznawać i rozwijać własne zdolności zgodnie z realnymi możliwościami oraz stosować je wraz z nabytą wiedzą i umiejętnościami w podejmowaniu decyzji dotyczących własnego życia i kariery zawodowej."

Niewątpliwie edukacja teatralna przyczynia się do wzrostu kompetencji uczniów w zakresie rozwiązywania problemów (choć w przypadku nauczania są to problemy, które są istotą improwizowanej sytuacji w grze) oraz kompetencji komunikacyjnych (istotą edukacji teatralnej jest komunikacja, komunikacja jako obiekt badania, jako środek komunikacji). Jest to zawsze wymagające działanie zespołowe z koniecznością pokonania szeregu przeszkód, aby osiągnąć efekt końcowy, więc niewątpliwie rozwija kompetencje zawodowe. W ostatecznym rozrachunku edukacja teatralna prowadzi więc, jak już kilkakrotnie podkreślano, do rozwoju kompetencji personalnych i społecznych uczniów (Provazník, 2019, s. 03-27). Znaczący udowodniony wpływ edukacji teatralnej na kształtowanie się osobowości dziecka wykazały również dość obszerne badania firmy NIPOS ARTAMA, których wyniki zostały opublikowane już w 2007 r. w publikacji Dziecko i Sztuka.

Dlatego wymyślamy tę metodologię. Metoda Improlingua to zestaw ćwiczeń teatralno-improwizacyjnych, których celem jest aktywna nauka języka obcego. Obejmuje techniki inscenizacyjne stosowane w improwizacji teatralnej, które łączy się bez użycia przemocy z nauką języków obcych. Nauczanie odbywa się w zabawny sposób (z wykorzystaniem gier, symulacji rzeczywistych sytuacji), a taka forma gwarantuje zaangażowanie wszystkich uczestników – zawiera elementy aktywizujące i poszerza możliwości nauki grupowej i kooperacyjnej. Dominującym celem jest rozwój bardzo potrzebnych kompetencji komunikacyjnych. To połączenie nauczania języka obcego i zajęć empirycznych jest pokojowym sposobem nabywania umiejętności komunikacyjnych w języku obcym.

Przygotowane innowacyjne techniki oparte są na zasadzie konstruktywizmu pedagogicznego, który stara się szanować naturalne procesy uczenia się, pobudza uczniów do własnej aktywności, zwiększa motywację wewnętrzną. Przyczynia się do przejścia od nauczania informacyjnego do nauczania z podejściem formatywnym (przejście od „uczenia się” do „samouczenia się”). Jest to aktywny proces, który aktywizuje procesy poznawcze ucznia, zachęca do interaktywności i samodzielności, komunikacji społecznej i tworzenia własnej wiedzy, samoinicjacji i samooceny.

W naszej koncepcji uczenia się, uczenie się nie jest postrzegane jako czynność bierna. Podczas nauki uczniowie nie siedzą – wręcz przeciwnie, aktywnie angażują się w indywidualne ćwiczenia symulujące typowe sytuacje życiowe, dzięki czemu uczą się szybko reagować na te sytuacje. Podczas korzystania z tych technik dominująca rola nauczyciela zmienia się w rolę facylitatora. Uczniowie, którzy są bardziej biegli w języku, mają możliwość

kreatywnego wykorzystania swoich umiejętności językowych i mogą zostać postawieni w roli mentorów. W rzeczywistości wypracowane innowacyjne techniki prowadzą do nieskończonej liczby interakcji między uczniami na różnych poziomach, dzięki czemu słabsi uczniowie mają możliwość uczenia się od tych z większą wiedzą, bez konieczności korygowania ze strony nauczyciela lub innych uczniów. Zmniejsza to ryzyko grupowego uczenia się, które polega na niezrównoważonym grupowaniu. Techniki znacząco rozwijają nie tylko osoby ekstrawertyczne, ale także introwertyczne.

Technika jest zaprojektowana w taki sposób, że natychmiastowe poprawianie błędów i przerywanie wypowiedzi uczniów jest całkowicie niedopuszczalne. Nauczyciel zbiera tylko najczęściej popełniane błędy podczas ćwiczenia, które na ogół są korygowane po zakończeniu ćwiczenia, dzięki czemu uczniowie nie są pod presją, nie są indywidualnie wymieniani, co znacząco wpływa na pozytywną akceptację błędów i ich świadomość. Technika działa zatem z delikatnym włączeniem słabszych uczniów (mając na względzie fakt, że każdy uczy się w inny sposób, zgodnie ze swoim wewnętrznym usposobieniem), ale także gwarantuje im doświadczenie sukcesu, które jest dalej pogłębiane. Badacze (Hoppe, w: Helus, Hrabal, Kulic i Mares, 1979) wykazują, że po osiągnięciu celu (doświadczeniu sukcesu) wzrasta poziom aspiracji uczniów, pojawia się duma, pewność siebie, kompetencja i satysfakcja (Weiner, 2005). Takie podejście prowadzi do rozwoju motywacji wewnętrznej, która jest niezbędna do osiągnięcia dobrego poziomu językowego.

Wdrażanie przygotowanych technik do nauczania jest zatem działaniem społecznym, gdzie rekonstrukcja własnej wiedzy i odkrywanie własnych schematów następuje przy wsparciu innych (w stymulującym środowisku). Ćwiczenia poszerzają możliwości nauki grupowej i kooperacyjnej – zawierają metody inscenizacyjne, które gwarantują zaangażowanie wszystkich uczestniczących uczniów, a jednocześnie zawierają elementy aktywizujące. Dynamika tego sposobu nauczania pozytywnie wpływa również na czas interakcji poszczególnych uczniów, który zwiększa się kilkukrotnie w porównaniu do zwykłego nauczania.

Metoda została zweryfikowana na otwartych kursach językowych – w ciągu 3 lat wdrażania wykładowcy otrzymali pozytywne opinie od uczestników, którzy potwierdzają, że taka forma nauczania może poprawić płynność werbalną, przełamać blokady w interakcjach osobistych i poprawić ogólne umiejętności komunikacyjne. Dzięki temu projektowi chcielibyśmy rozszerzyć tę innowacyjną metodę na nauczanie w szkołach podstawowych i średnich.

Nauczanie języków obcych i jego cele

Obecnie w nauczaniu języków obcych często stosowany jest poniższy podstawowy podział celów (Choděra, R., 2013):

- a) cel językowy („komunikacyjny”, niedokładnie „praktyczny”)
- b) b) cel edukacyjny („poznawczy”)
- c) cel edukacyjny („formatywny”)

Cel językowy polega na osiągnięciu przez uczącego się umiejętności komunikacyjnych. Umiejętności komunikacyjne mają etapy, które są ze sobą powiązane. Podstawowe umiejętności to:

- 1) umiejętność mówienia,
- 2) rozumienie ze słuchu,
- 3) czytanie lub rozumienie tekstu pisanego,
- 4) umiejętność wypowiadania się na piśmie.

Zwróćmy uwagę na kolejność, jaką podaje nie tylko wielu ekspertów, ale także J.A. Comenius, osoba często przywoływana w dziedzinie pedagogiki:

„Nauczanie języka obcego musi odbywać się stopniowo – najpierw trzeba rozumieć, potem mówić i pisać, a „czytanie i pisanie – zawsze w każdym języku – powinno iść w parze.”

Jeśli uczniowie rozumieją, co mówią, będą mogli używać języka znacznie aktywniej i łatwiej!

Pomimo, że umiejętność mówienia jest jedną z podstawowych umiejętności w opanowaniu języka obcego, większość użytkowników (studenci, dorośli) boi się komunikować. Oto kilka powodów:

- lęk przed popełnianiem błędów (nasze negatywne doświadczenie które każdy z nas nosi głęboko w sobie, dotyczące reakcji otoczenia, w tym środowiska szkolnego, na błąd),
- wspomniany frontalny sposób nauczania, skupiony na gramatyce i pracy z podręcznikami i tekstami,
- nieciekawo/nudne nauczanie, które nie tworzy aktywnego związku z nauczaniem przedmiotem,
- ograniczona możliwość porozumiewania się w języku obcym w życiu codziennym,

- doskonały czeski dubbing, ograniczający możliwość oglądania programów w oryginalnych językach,
- w przypadku dorosłych, wąski zakres słów, w większości ukierunkowany na słownictwo zawodowe.

Nowo opracowana metoda o nazwie Improlingua stara się minimalizować powyższe negatywne czynniki i uwzględniać podstawowe zasady pracy z uczniami. A zatem nie pozostaje nic innego, jak zastosować je w nauczaniu w szkołach podstawowych i średnich i zacząć pracować z nimi od najmłodszych lat. To właśnie w szkołach podstawowych uczniowie tworzą podstawę do tego, w jakim kierunku pójść kiedyś nasze dzieci – jakie obszary będą je interesować i w czym będą chciały się rozwijać. A jeśli zniechęcimy je naszym podejściem edukacyjnym, raczej nie będą zmotywowane do dalszej (dobrowolnej) poprawy.

2. Improlingua - wesoła i zabawna nauka języka obcego

Jak wspomniano we wstępie, celem tej metodologii jest dostarczenie nauczycielom wskazówek, jak w kreatywny sposób rozwijać umiejętności językowe uczniów. Podstawową zasadą tej metody jest wdrożenie technik teatralno-improwizacyjnych do nauczania języków obcych. Takie podejście to nowoczesny i empiryczny sposób nauczania, który nie tylko poszerza znajomość języka obcego i uczy uczniów, aby nie bali się porozumiewać w języku obcym, ale oferuje także szereg innych pozytywnych korzyści, skutkujących integracją społeczną i mających wpływ na przyszłości zatrudnienie.

Korzyści związane z metodą Improlingua

Naturalnie poszerza słownictwo

Według ekspertów native speaker używa 20 000 słów, ale mówi się, że do zrozumienia i rozmowy wystarczy zasób około 1000 do 3000 słów. A naszym celem jest naturalne poszerzenie słownictwa uczniów. Poszczególne ćwiczenia wprowadzają do klasy dziesiątki różnych sytuacji w bardzo krótkim czasie, zmuszając uczniów do używania różnych słów w różnych kontekstach. Nie używa wymuszonego zapamiętywania; utrwalenie słownictwa następuje naturalnie, poprzez interakcję z rówieśnikami podczas zajęć i gier. Uczniów uczy się również umiejętności radzenia sobie z sytuacjami poprzez opisywanie oraz elastycznego reagowania na nieoczekiwane sytuacje.

Zmusza ich do reagowania tu i teraz, a tym samym poprawia komunikację w życiu codziennym.

Duża część ćwiczeń ma na celu zmusić uczniów do odpowiedzi bez przygotowania (w przeciwieństwie do korzystania z podręcznika, w którym uczniowie mogą po prostu obliczyć „które zdanie pasuje do mnie”). Nie tylko poprawia to kompetencje w zakresie języka obcego, ale także poprawia zdolność uczniów do elastycznego reagowania na różne sytuacje, z którymi mogą się spotkać w życiu codziennym/zawodowym. A jeśli nauczą się naturalnie i pozytywnie komunikować „na poligonie”, doświadczą znacznie mniej stresu w prawdziwym życiu.

„Brak przygotowania” w koncepcji Improlingua nie oznacza, że dzieci nie powinny się uczyć. Oznacza to, że w poszczególnych ćwiczeniach stosują praktycznie w maksymalnym stopniu to, co dała im nauka klasyczna.

Sprzyja pozytywnej (nie boimy się pisać pogodnej) atmosferze podczas nauczania, a tym samym zwiększa radość z nauczania i zmienia nastawienie do nauki języka obcego

Nauczanie poprzez gry i historie zawsze ma pozytywny wpływ na uczniów. Stanowi naturalną aktywację, przekazywanie informacji i jej utrwalanie i jest pozytywnie odbierane przez uczniów. Wprowadza luźną atmosferę, która pozwala w pełni zaangażować się w naukę, bez obawy o błędy i stygmatyzację.

Większość zajęć odbywa się w grupach, co sprzyja wzajemnej pomocy między uczniami i ma pozytywny wpływ na atmosferę w klasie

Podstawową zasadą przygotowanych ćwiczeń jest próba zaangażowania jak największej liczby uczniów, utrzymanie ich uwagi i tempa pracy, tak aby byli gotowi do elastycznego reagowania i aktywnej interakcji w dowolnym momencie. Rolą tutora jest być facylitatorem w indywidualnych interakcjach między uczniami. Odbywa się to między uczniami na różnych poziomach i motywuje jeszcze więcej wycofanych osób do udziału. Słabsi uczniowie mają więc możliwość uczenia się od kolegów, którzy mają lepszą wiedzę i zyskują poczucie osiągnięć bez obawy, że popełnią błąd. Zasady mają na celu przygotowanie bezpiecznej przestrzeni dla wszystkich zaangażowanych uczniów. Ta interakcja ma drugorzędny wpływ na poprawę relacji w klasie i klasowej atmosfery.

Rozwija kreatywność – w przypadku „działań konkurencyjnych” daje możliwość pokazania różnych podejść i sposobów rozwiązywania

W swoim założeniu pozwala uczniom szukać różnych sposobów rozwiązywania sytuacji – rozwijając w ten sposób ich kreatywność i umiejętność przekładania jej na praktykę. W trakcie zabaw mogą wykorzystać zdobyte do tej pory doświadczenie, ale także swoją wyobraźnię i pomysły, przekuwając je na rozwiązania poszczególnych ćwiczeń. Nic nie jest traktowane jako niepoprawne; jak już kilkakrotnie wspomniano – podstawową zasadą jest stworzenie bezpiecznego środowiska, w którym uczniowie mogą swobodnie działać, komunikować się i wyrażać siebie.

Działa w zdecydowanej większości przypadków nie tylko z komponentem werbalnym, ale wykorzystuje tzw. uczenie multisensoryczne (z udziałem ciała)

Nasze ćwiczenia mają na celu przełamanie rutyny nauczania w klasie za pomocą podręczników i zeszytów ćwiczeń. Uczenie się multisensoryczne ma pozytywny wpływ na

utrwalanie informacji. Ćwiczenia i gry angażują ciało, mimikę i gestykulację, wspierając rozwój złożonych umiejętności prezentacji. Szkolenie praktyczne zmienia wtedy nastawienie do wypowiadania się i zmniejsza lęk przed prezentacjami.

Podsumowując, zalety tej metody:

- doskonalili kompetencje niezbędne do skutecznego komunikowania się (nie tylko) w języku obcym,
- aktywizuje uczniów – zwiększa zaangażowanie w naukę, zwiększa produktywność, utrzymuje uwagę,
- zachęca uczniów do kreatywnego myślenia, logicznego rozumowania i rozwiązywania problemów,
- uczy uczniów szybkiego reagowania na nieoczekiwane sytuacje,
- zachęca uczniów do komunikowania się w sposób wszechstronny, efektywny i otwarty, promuje umiejętność słuchania,
- rozwija umiejętność współpracy i poszanowania pracy oraz osiągnięć własnych i innych, w tym włączania uczniów słabszych.

Wspólne uczenie się z wykorzystaniem technik teatralno-improvizacyjnych (zajęcia/ćwiczenia rozwijające komunikację, gry komunikacyjne itp.) zapewnia aktywne zaangażowanie wszystkich uczniów. Czas i przestrzeń, w której poszczególni uczniowie mogą się komunikować, jest kilkakrotnie większa w porównaniu z normalnym nauczaniem, a słabsi uczniowie są aktywnie i z wyczuciem zaangażowani. Ten sposób nauczania szanuje fakt, że każdy uczy się w inny sposób, zgodnie ze swoim wewnętrznym usposobieniem, a tym samym gwarantuje doświadczenie sukcesu, które jest pogłębiane nawet u słabszych uczniów.

Opracowane innowacyjne techniki mają na celu poszanowanie naturalnych procesów uczenia się, zachęcanie uczniów do aktywności i zwiększanie wewnętrznej motywacji. Podstawową zasadą jest brak natychmiastowego poprawiania błędów lub przerywania wypowiedzi uczniów. Prowadzący „tylko” zbiera najczęściej popełniane błędy podczas ćwiczenia i generalnie poprawia je po zakończeniu ćwiczenia, dzięki czemu uczestnicy nie są pod presją, nie są wymieniani z nazwiska, co znacząco wpływa na pozytywną akceptację błędów i ich świadomość. Wszystko połączone jest z humorem. Takie podejście prowadzi do rozwoju motywacji wewnętrznej, która jest niezbędna do osiągnięcia dobrego poziomu językowego.

Wdrażanie przygotowanych technik w klasie jest zatem działaniem społecznym, które przy wsparciu innych kolegów i w stymulującym środowisku przyczynia się do doskonalenia kluczowych kompetencji uczniów.

Podstawowe informacje o pracy z Impro-edukacją

Dzięki tej metodzie edukatorzy zyskają:

- kompleksowe narzędzie do systematycznego wykorzystania technik teatralno-improvizacyjnych w nauczaniu (czyli nie tylko pojedynczych ćwiczeń), które umożliwi przejście od frontального przekazywania wiedzy do roli edukatora jako mentora,
- podstawowe informacje o tym, jak aktywnie pracować z uczniami i jak skutecznie włączać techniki improvizacji teatralnej do nauczania,
- szczegółowe opisy poszczególnych ćwiczeń, aktywności i zabaw oraz ich zastosowanie do poszczególnych zjawisk językowych,
- modyfikacje pozwalające na dalsze rozszerzanie poszczególnych technik.

Główne zasady:

Podaj jasne zasady bezpieczeństwa

Każde ćwiczenie ma na celu rozwinięcie określonego obszaru nauki języków obcych. Niektóre mogą być używane w więcej niż jednym obszarze nauki (różne zjawiska gramatyczne itp.). Zalecamy, aby zawsze koncentrować się na jednym obszarze w czasie, gdy je przydzielasz, ponieważ jest to jeden z warunków wstępnych, aby uczniowie wiedzieli, co robić i gdzie skupić swoją uwagę. Wyjaśnij uczniom, do czego służy to ćwiczenie – muszą wiedzieć, po co je wykonują. Jednocześnie ważne jest, aby stosować jasne zasady komunikacji i tym samym stworzyć jak najbezpieczniejszą przestrzeń do pracy. Jeśli chcemy, aby uczniowie nie bali się aktywnie i twórczo odpowiadać, ta zasada jest naprawdę ważna.

Używaj humoru i luźnej atmosfery (łagodzi stres i strach)

Wszyscy wiedzą, że humor zbliża ludzi, sprzyja twórczej atmosferze i naturalnie motywuje do dalszej nauki. Nasze ćwiczenia cechuje pozytywna energia i luźna atmosfera, które są jedną z podstawowych zasad całego podejścia. Metoda improlingua opiera się na technikach improvizacji – jest podejściem opartym na pracy z błędem (do którego można podejść pozytywnie), humorem i interakcją tu i teraz. Stwarza to (celowo lub w wyniku błędów) zabawne sytuacje, które tworzą pozytywną i luźną atmosferę, co łagodzi stres i strach oraz zachęca do rozwoju dalszej komunikacji – uczniowie szybko rozumieją, że mogą wchodzić w interakcje bez ryzyka. Jednocześnie wspólne zabawne sytuacje zbliżają ludzi do siebie i wzmacniają relacje w kolektywie, dzięki czemu są oni w stanie wejść w inne nowe sytuacje

z mniejszym strachem. Pomyłka jako źródło humoru bardzo szybko przestaje być traumatyczna i nie budzi lęku przed porażką czy karą.

Spokojnie

Należy zawsze pamiętać, że sytuacje, w których znajdują się uczniowie lub które przedstawiają, są fikcyjne. Często mogą przekraczać granice gustu czy poprawności, a reakcje mogą odpowiadać sytuacjom bardziej znanym z filmów i internetu niż z życia codziennego. Dzieci potrafią (o wiele częściej niż my) angażować swoją wyobraźnię. W rzeczywistości bardzo (!) ważne jest, aby wziąć to pod uwagę – być tolerancyjnym, podchodzić do tych sytuacji spokojnie i nie rozwodzić się nad nimi zbyt długo. Są one jedynie sposobem na rozwijanie komunikacji, umiejętności wypowiadania się i radzenia sobie w różnych sytuacjach w języku obcym. Ponadto często możemy uzyskać informacje na tematy, które interesują naszych podopiecznych, co oglądają lub, co jest „na topie”. Nie wspominając już o tym, że nauczanie w oparciu o tematy, które interesują dzieci, jest o wiele ciekawsze i motywujące.

Jeśli temat jest naprawdę nie do zaakceptowania, zalecamy omówienie go osobno po ćwiczeniu, np. w ramach spotkania feedbackowego.

Nie używaj negacji podczas ćwiczenia

Metoda Improlingua przyjmuje zasady improwizacji teatralnej, aby zachęcić i rozwinąć pozytywną komunikację, słuchanie i wzajemne wsparcie. Jedną z podstawowych zasad jest brak negacji. Polega ona na tym, że uczestnicy ćwiczenia starają się przyjąć każdą informację, przepracować ją i dalej rozwijać. Nie ma znaczenia, czy jest to realistyczne, racjonalne, czy nasze postrzeganie tego jest poprawne, czy nie. Celem jest rozwinięcie historii/sytuacji i maksymalne wykorzystanie jej do dalszej komunikacji, w naszym przypadku w języku obcym. Takie podejście posuwa zatem dialog (i interakcję) do przodu i nie blokuje potrzebnej komunikacji. Jeśli negacja już miała miejsce, dobrym pomysłem jest poprowadzenie uczniów do wymyślenia innego tematu lub zaoferowanie pomocy uczniowi, który został zanegowany.

Błąd jest darem – posuwa dzieci do przodu, a także może wskazać nam, jak dzieci myślą

W przypadku błędów istotne jest, aby w miarę możliwości nie wskazywać błędów podczas każdego ćwiczenia i starać się minimalizować poprawki w fazie realizacji. Temu celowi służy jedynie faza obserwacji, w której następuje ocena i informacja zwrotna. Minimalna personifikacja błędu pomaga przezwyciężyć obawy uczących się, zwłaszcza w wyrażaniu siebie, otwartej komunikacji, ale być może także w podejmowaniu ryzyka. Zmniejsza również stygmatyzację.

Oczywiście, aby osiągnąć jakikolwiek rozwój, błąd musi zostać nazwany. Zalecaną praktyką jest obserwacja uczniów w trakcie ćwiczenia, odnotowywanie błędów i udzielanie informacji zwrotnej na koniec. Podczas pracy z błędem ważne jest przestrzeganie następujących aspektów:

- zawsze mów o błędzie, a nie o jego nośniku,
- czas poświęcony na analizę błędu musi być odpowiedni – na tym etapie wskazane jest wykorzystanie interakcji z uczniami,
- należy obserwować reakcje i ładunek emocjonalny pracy z nim.

Jednocześnie w naszej praktyce zauważyliśmy, że jeśli wielokrotnie ćwiczymy pewne zjawisko gramatyczne w jednym ćwiczeniu, uczniowie zazwyczaj zaczynają dostrzegać błąd i zaczynają poprawnie używać gramatyki. Dlatego zalecamy powtarzanie ćwiczeń.

Należy pamiętać, że jeśli uczymy się nowych rzeczy, których jeszcze nie opanowaliśmy (nie zautomatyzowaliśmy, nie naprawiliśmy), to naturalne jest, że będziemy popełniać błędy. Jeśli nauczymy dzieci aktywnej i pozytywnej pracy z błędami, będziemy wspierać ich rozwój i dojrzewanie osobiste. Kiedy poprawnie pracujemy z błędami:

- minimalizujemy lęk przed porażką,
- rozwijamy umiejętność otwartej autorefleksji,
- pogłębiajemy umiejętność akceptacji konsekwencji popełnienia błędu.

Pozwala to mózgowi skupić się na głównym celu (nauka języka) i nie myśleć o drugorzędnym problemie (nie popełnianiu błędu).

Nie bój się wielokrotnie włączać techniki improwizacji do swojego nauczania

Jeśli zaczniesz stosować techniki teatralno-improwizacyjne w swoim nauczaniu, spodziewaj się raczej mieszanych reakcji wśród uczniów. W większości przypadków pierwsze zetknięcie z ćwiczeniami wiąże się z zakłopotaniem, obawą, a co za tym idzie mniejszą aktywnością uczniów. Poznanie podstawowych zasad ćwiczeń, zrozumienie ich znaczenia i stworzenie bezpiecznego środowiska może przyczynić się do większej aktywizacji i kreatywności w ich realizacji. Jak w przypadku każdej nowej rzeczy, to innowacyjne podejście musi najpierw zostać doświadczone i „wypróbowane” przez uczniów. Każde ćwiczenie wymaga czasu!

Jeśli uczniowie nie pracują zgodnie z oczekiwaniami w każdym ćwiczeniu, warto przeprowadzić krótką dyskusję i poznać przyczyny. W razie potrzeby niektóre zasady można zmodyfikować (w odniesieniu do reakcji grupy) lub zastosować inne warianty. Wszystko to może pomóc osiągnąć sukces.

Dyskutuj i udzielaj informacji zwrotnych – to pomaga przełamywać stereotypy

Informacja zwrotna i dyskusja są często zaniedbywane w zawodzie nauczyciela, głównie z powodu braku czasu. Jest to jednak bardzo korzystne i ważne – może być wielką siłą napędową do dalszego nauczania.

Daje nam informacje i różne spojrzenia na omawiany obszar – pokazuje, w czym uczniowie są dobrzy, ale także na czym należy się skupić, a co sprawia im trudność. Pomaga nam dowiedzieć się, co uczniowie postrzegają jako konieczne/korzystne i odwrotnie, co uważali za niewygodne w takim nauczaniu. Możemy również uzyskać informacje o tym, jak oceniają siebie i swoich kolegów z klasy, atmosferę w klasie itp. Wzmacnia to wspólne doświadczenie i przywołuje pozytywne chwile. Informacja zwrotna jest również ważna, jeśli ćwiczenie nie zadziałało lub nie poszło dobrze, ponieważ zapewnia przestrzeń do oceny, świadomości przyczyn i możliwych korekt, które mogą być istotne dla uczniów. Nazywanie pomaga nam i uczniom uświadomić sobie, kiedy jesteśmy szczęśliwi, a kiedy nie, i uczy nas mówić o swoich uczuciach. Co nam przeszkadza? Co powstrzymuje nas przed osiągnięciem celu? A co pomaga nam odnieść sukces?

Z powyższego wynika, że bardzo ważne jest zaangażowanie samych uczniów w informację zwrotną – samodzielne poprawianie i opisywanie swoich błędów pomaga im nie bać się o nich mówić, uświadamiać sobie i eliminować je następnym razem. Rozwija krytyczne myślenie. Ważnym momentem jest umiejętność samokontroli, w czym pomaga grupowa dynamika ćwiczenia i informacja zwrotna. Dlatego w przypadku nauczyciela zdecydowanie zalecamy bardziej rolę facylitatora, zachęcającego do dyskusji i podążającego za jej kierunkiem.

Bezpieczne środowisko i otwarty umysł edukatora (chęć przyjmowania i pracy z informacją zwrotną) są niezbędne do sprzyjania otwartej dyskusji wśród uczniów i akceptacji informacji zwrotnej.

Zaangażuj się w grę – bądź partnerem dla uczniów i pokaż im inne (dorosłe) spojrzenie na sytuację, rozwijaj współpracę i pracę zespołową

Edukator jako lider czy edukator jako partner? Metoda Improlingua wykorzystuje obie role. Doświadczony pedagog potrafi motywować uczniów do udziału w technikach improwizacji. Zaangażowanie edukatora w gry pozwala uczniom w subtelny sposób pokazać swoje postrzeganie świata dorosłych, bez bagatelizowania perspektywy uczniów. To spotkanie różnych punktów widzenia otwiera dalsze możliwości komunikacji i zwiększa wykorzystanie szerszego zakresu słownictwa i ogólną komunikację. A jednocześnie pokazanie, że edukator to także człowiek z poczuciem humoru, pozwala na nawiązanie relacji z uczniami. Razem

z nimi przeżywamy ich sukcesy i ewentualne udręki – jako partnerzy, a nie jako wysokiego szczebla pedagodzy.

Nie ma potrzeby uczestniczenia we wszystkich zajęciach, zawsze zależy to od sytuacji, ćwiczenia, nastroju itp. Czasami udział edukatora może przyczynić się do rozwoju ćwiczenia, innym razem może je zablokować. Dlatego ważne jest obserwowanie aktualnego ustawienia grupy i odpowiednie dostosowywanie ćwiczeń.

Nie bój się być "leniwym pedagogiem"

Leniwy nauczyciel przyjął się w czeskiej pedagogice jako określenie nowoczesnego i skutecznego nauczania. Zdaniem autora (R. Čapek, 2018) taki nauczyciel może stać się gwiazdą w klasie, realizując właściwą filozofię wychowawczą, wykorzystując psychologię, dobrą dydaktykę i odpowiednie kierowanie sobą, a jednocześnie pracując najmniej ze wszystkich. I to właśnie na tej zasadzie opierają się różne techniki metody Improlingua. Metoda ta nie rozleniwia pedagoga, ale nadaje mu inną (niefrontalną) rolę. Główna aktywność spoczywa na uczniach – to oni muszą aktywnie pracować, elastycznie reagować i posuwać poszczególne ćwiczenia do przodu. Nauczyciel jest zarówno wsparciem, jak i mentorem dla uczniów, pomagając im rozwijać ich potencjał i zdolności. Jest po to, aby stworzyć bezpieczne, pozytywne i aktywizujące środowisko oraz stworzyć warunki do udzielania skutecznej informacji zwrotnej (w tym aktywnego zaangażowania). Mentor stara się swoim zachowaniem dawać dobry przykład, szanuje poglądy podopiecznych, aktywnie słucha, jest konsekwentny, ale i wyrozumiały.

Życzymy powodzenia w stosowaniu różnych technik i ćwiczeń w swoim nauczaniu i dziękujemy za zainteresowanie innowacją pedagogicznego podejścia do nauczania i dążenie do skutecznego rozwijania wiedzy i umiejętności naszych dzieci 😊. Nie możemy się doczekać spotkania z Państwem podczas jednego z naszych seminariów.

3. ĆWICZENIA

1	WARM UP	<u>1. Mcword</u>	<u>2. Zombies</u>	<u>3. Creative Alphabet</u>	<u>4. Apple Tree</u>	<u>5. Time Bomb</u>	<u>6. Cicrcle</u>	<u>7. Hot news</u>	<u>8. Short Chain</u>	<u>9.Small talk</u>		
2	VOCABULARY	<u>2. Zombies</u>	<u>5.Time Bomb</u>	<u>3. Creative Alphabet</u>	<u>6. Cicrcle</u>	<u>8. Short Chain</u>	<u>10. Encyclopedia</u>	<u>11. Haggle</u>	<u>12. Word pyramid</u>	<u>13. Roses are red</u>	<u>14. Living picture</u>	<u>32. The Manager</u>
3	TELEPHONE CALLS	<u>15. Phone calls</u>										
4	KORESPONENCE	<u>16. Writing a letter</u>										
5	POLITE PHRASES	<u>15. Phone calls</u>	<u>16. Writing a letter</u>									
6	MODAL VERBS	<u>17. Ask your youtuber</u>										
7	NEGATIVE	<u>17. Ask your youtuber</u>	<u>18. Disagreement Relay</u>	<u>24. Stop, change it, describe it</u>								
8	FUTURE TIME	<u>7 Hot news</u>	<u>19. One Minute</u>	<u>20. Back to the studio</u>	<u>22. Gang battle</u>	<u>36. Club of Lords</u>						
9	PAST TIME	<u>7 Hot news</u>	<u>19. One Minute</u>	<u>20. Back to the studio</u>	<u>21. Story telling</u>	<u>22. Gang battle</u>	<u>23. What Happened</u>	<u>24. Stop, change it, describe it</u>	<u>36. Club of Lords</u>			

10	PRESENT TIME	<u>7 Hot news</u>	<u>20. Back to the studio</u>	<u>22. Gang battle</u>	<u>25. What are you doing?</u>	<u>36. Club of Lords</u>						
11	NUMBERS	<u>26. Counting to twenty</u>										
12	PRONOUNS	<u>4. Apple Tree</u>	<u>14. Living picture</u>	<u>27. Snowball</u>								
13	ADDITIONS	<u>14. Living picture</u>	<u>28. My room</u>	<u>29. On the left/ right</u>								
14	EXISTENTIAL BOND	<u>14. Living picture</u>	<u>28. My room</u>									
15	IMPERATIV	<u>31. Simon says</u>	<u>32. The Manager</u>									
16	PRE-PRESENT TENSE	<u>36. Club of Lords</u>										
17	WRITING	<u>13. Roses are red</u>	<u>16. Writing a letter</u>	<u>33. Genres</u>								
18	CONDITIONALS	<u>17. Ask your youtuber</u>	<u>30. Conditional chain</u>									
19	QUESTIONS & ANSWERS	<u>34. Why?</u>	<u>35. Fags</u>									
20	CONVERSATIONS/ OTHER	<u>9.Small talk</u>										

3.1. McWord

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka

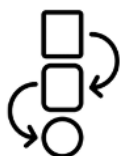
Instrukcje:

Uczestnicy są podzieleni na pary (lub grupy trzyosobowe), stoją naprzeciw siebie i stopniowo zakrywają wyciągnięte ręce dłońmi (jedna po drugiej, jakby grali w młynek). Przy każdym nałożeniu wypowiadają dowolne angielskie słowo, które przychodzi im do głowy. W ten sposób warstwa po warstwie, tworzą wyimaginowanego (i często trudnego do strawienia 😊) hamburgera.

Idealny czas na to ćwiczenie to 2 minuty. Celem tego ćwiczenia jest nauczenie uczestników, aby nie myśleli za dużo i używali słów, które znają. Daje to bardziej zdolnym osobom dużo przestrzeni na wygadanie się, a słabszym na to, aby trochę porozmawiać.

Zmieniać pary kilka razy.

Warianty, alternatywy:

- Tematyczne powtórzenie słownictwa (temat, zajęcia słowne), skojarzenie z poprzednim słowem.
- Rozwinięcie kombinacji rzeczownik + przymiotnik.

NOTATKI:

3.2. Zombies

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- słownictwo

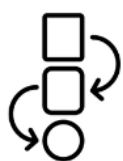

Instrukcje:

Jedna osoba (żołnierz/wojownik) stoi samotnie w rogu pokoju, a grupa zombie (grupa innych uczestników) atakuje z przeciwległego rogu. Zombie zbliżają się bardzo powoli do wojownika, który broni się przed nimi, symbolicznie zrzucając z siedzenia przedmioty, które w chwili zrzucania nazywa po angielsku. Rzucanie przedmiotem jest przedstawiane w formie pantomimy – w grze nie chodzi o trafność pantomimy, bardziej chodzi o symboliczny sposób (chwywanie, przeciąganie, rzucanie), czyli uczestnik rzuca jabłkiem, nożem, fotelem pilota lub łódką w ten sam sposób. Ważną rzeczą jest rzucanie przedmiotami w konkretnego zombiaka, czyli używamy kontaktu wzrokowego, aby wskazać, o którego uczestnika chodzi. Uczestnik, który został symbolicznie uderzony, musi wrócić do rogu, z którego przyszedł. I znowu posuwa się powoli w kierunku wojownika. Gra kończy się, gdy pierwszy zombie dotknie uczestnika i „zje jego mózg”.

Zwyczajski zombie staje się wojownikiem, a cały proces można powtórzyć.

Warianty, alternatywy:

- "Rzucane" przedmioty mogą być wybierane losowo (= swobodne skojarzenia).
- Istnieje możliwość wcześniejszego wybrania konkretnego tematu (np. miejsca walki uczestnika z zombiakami) i tym samym ograniczyć wybór przedmiotów; przykłady: klasa, samolot, salonik, plaża.
- Dodawanie przymiotników do rzucanych przedmiotów.

NOTATKI:

3.3. Creative alphabet

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- słownictwo

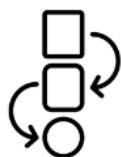
Instrukcje:

Zapisz wszystkie litery alfabetu na flipcharcie lub tablicy. Stopniowo uzupełniaj puste miejsca - dla każdej litery musisz znaleźć jedno słowo zaczynające się na tę literę i zapisać je. Słowa może zapisywać nauczyciel, wybrany uczestnik lub osoba, która wymówiła słowo. Uczestnicy nie są wzywani do odpowiedzi, mówi ten, komu przychodzi do głowy słowo. Celem jest skompletowanie całego alfabetu.

Wizualny przykład:

<i>A - alphabet</i>	<i>E - empty</i>
<i>B - big</i>	<i>F - five</i>
<i>C - circle</i>
<i>D - day</i>	<i>Z - zero</i>

Warianty, alternatywy:

- Słowa można wybierać losowo (= swobodne skojarzenia).
- Konkretny temat jest podany z góry, słowa muszą odnosić się do tego tematu; przykłady: reklama, wakacje, rodzina; można również wybrać bardziej złożone tematy np. szczęście, miłość, romans.
- Słowa można ograniczyć do wybranych klas słów - rzeczowniki, przymiotniki, czasowniki.
- Dla odmiany można podzielić klasę na dwie grupy, które rywalizują o to, kto wypełni tabelę jako pierwszy.
- Można wybrać jedną literę i znaleźć jak najwięcej słów na tę literę.

NOTATKI:

3.4. Apple Tree

Use:

- Warm up
- Pronouns

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- zaimki

Instrukcje:

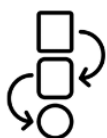
Uczestnicy stają w półkolu. Pierwsza osoba idzie na środek i mówi, czym lub kim on/ona jest i jednocześnie przyjmuje postawę charakteryzującą tę rzecz (osoba lub zwierzę) (może też podać całe zdanie, np. „Jestem słońcem” albo „Jestem słońcem, które świeci. Jestem świecącym słońcem”). Podchodzi następna osoba i uzupełnia ten „obraz” inną rzeczą, osobą lub zwierzęciem. Wchodzi trzecia osoba i znowu uzupełnia obraz (łącząc dwie poprzednie rzeźby).

Wtedy wychodzi pierwsza osoba – powtarza to, kim jest i jednocześnie wybiera uczestnika, który z nią wychodzi. Osoba, który zostaje, zaczyna następny obraz – nie jest już tym, czym był(a), ale staje się nową rzeczą i jednocześnie zmienia swoją postawę.

Przykłady:

- osoba nr 1 wchodzi do koła i mówi: *Jestem słońcem (i przy pomocy rąk pokazuje słońce)*
- osoba nr 2 wchodzi do koła i mówi: *Jestem drzewem (i pokazuje drzewo stojąc)*
- osoba nr 3 wchodzi do koła i próbuje połączyć te dwa słowa: *Jestem owocem, który nie rośnie bez słońca*
- osoba nr 1 przestaje świecić i mówi: *Jestem słońcem i zabieram ze sobą owoc, i wychodzi z drugą osobą*
- pozostała osoba nr 2 zmienia pozycję i mówi: *Jestem myśliwym.... zmieniając obraz i tworząc nowy. Potem z kolei wchodzi jeszcze 2 osoby...*

Warianty, alternatywy:

- Skojarzenia mogą być dowolne (bez ograniczeń) lub na określony temat.
- Więcej niż jedna osoba może stworzyć obraz.
- Jedna z osób może opisać obraz (on jest, ona jest, to jest...)

NOTATKI:

3.5. Time Bomb

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- słownictwo

Potrzebny sprzęt:

- Coś, co może odmierzać czas - bomba, która ma minutnik, ale ty można również korzystać ze stopera w telefonie komórkowym

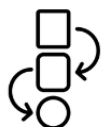
Instrukcje:

Ćwiczenie opiera się na prostej grze słownej, w której wymyślasz słowa na ostatnią literę. Cała gra jest ograniczona czasowo. Ustala się kolejność, w jakiej uczestnicy podają słowa, pierwszy gracz (uczestnik lub nauczyciel) „kopie” – mówi pierwsze słowo, następny gracz kontynuuje mówiąc słowo, które zaczyna się na ostatnią literę poprzedniego słowa.

Przykład: *pieniądze – ekran – narta – abażur*

Gdy bomba wybuchnie (limit czasu wygasa), gracz, który był następny (i nie zdążył powiedzieć słowa) odpada.

Warianty, alternatywy:

- Ograniczenie poprzez wybór tematu lub określenie wybranych klas słów.
- Ci, którzy odpadli, zapisują słowa.

NOTATKI:

3.6. Circle

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- słownictwo

Potrzebny sprzęt:

- mały balon do rzucania

Instrukcje:

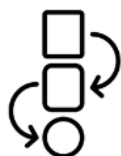
Uczestnicy ustawiają się w kole, jeden z nich trzyma balon i rzuca go do kolegi. W tym samym czasie, gdy rzuca balon, mówi słowo. Kolega, który łapie balon, rzuca go komuś innemu i podczas rzutu mówi jeszcze jedno słowo, które jest w jakiś sposób związane z poprzednim słowem (skojarzenie).

Istnieją dwa rodzaje podstawowych skojarzeń:

- ŁAŃCUCH – kolejne słowo pochodzi od poprzedniego (jeden po drugim), np. pisarz – książka – papier – druk – farba – malowanie,
- GWIAZDA – pochodzi od centralnego słowa (tematu), z którym powiązane są wszystkie wypowiedziane słowa; np. WAKACJE – morze, jedzenie, hotel, samolot.

Ważne jest, aby nie oceniać powiązań pomiędzy poszczególnymi słowami; każdy ma swoje własne skojarzenia w wyniku indywidualnych doświadczeń, które mogą być nie zawsze oczywiste dla pozostałych.

Warianty, alternatywy:

- Bez balonika: uczestnicy ustawiają się w kole, klaszczą i w trzecim uderzeniu muszą zawsze powiedzieć skojarzone słowo – zaczynając od wybranego uczestnika lub nauczyciela, który przekazuje słowo następnej osobie poprzez kontakt wzrokowy.
- Możliwe jest ograniczenie słów do określonych klas słów.

NOTATKI:

3.7. Hot News

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

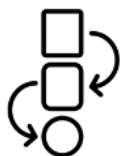
- rozgrzewka
- czasy

Instrukcje:

Podziel uczniów na pary lub grupy trzyosobowe. Grupy mają wymyślić krótką wiadomość z domu, szkoły lub świata. Wybrana osoba z grupy przedstawia ją pozostałym. Nie ma ograniczeń dla wyobraźni, wiadomość może mieć dowolną formę.

Warianty, alternatywy:

- Skojarzenia mogą być dowolne (bez ograniczeń) lub na określony temat.
- Korzystanie z aktualnych wiadomości.
- Sprawozdanie nie musi opierać się na faktach – pozostawia się je w całości wyobraźni uczestników.
- Mogą być dostosowane do omawianego czasu gramatycznego – przyszły, przeszły, teraźniejszy, strona bierna (np. w pobliżu Hlučína widziano Wielką Stopę! Obywatele otrzymali polecenie zabicia deskami swoich domów!).

NOTATKI:

3.8. Short Chain

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- słownictwo

Instrukcje:

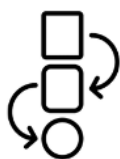
Ustaw 5 krzeseł w rzędzie, na których usiądą wybrani uczestnicy. Nauczyciel lub uczestnicy określają pierwsze i ostatnie słowo. Uczestnicy mają połączyć pierwsze i ostatnie słowo za pomocą 5 słów, które są ze sobą powiązane (skojarzenia).

Przykład:

pierwsze słowo: RAKIETA ostatnie słowo: POMARAŃCZA

1. uczestnik: astronauta - 2. uczestnik: ziemia - 3. uczestnik: gleba/pole - 4. uczestnik: jedzenie - 5. uczestnik: owoc

Warianty, alternatywy:

- Słowa można zapisać na tablicy, pozostawiając między nimi pięć wolnych miejsc (podobnie jak w szubienicy), a wszyscy uczestnicy uzupełniają wyrazy wg skojarzeń, które wymyślają:

rakieta _____ *pomarańcza*.

- Zmiana liczby słów.
- Liczba słów może być różna, zwłaszcza w przypadku początkujących polecamy zacząć od trzech uczestników.
- Uczestnicy siedzący w rzędzie znają pierwsze i ostatnie słowo, ale pozostałe osoby w ławkach znają tylko pierwsze słowo. Dlatego osoby siedzące w rzędzie mówią swoje słowa jeden po drugim, ale ostatnie słowo, do którego odnoszą się ich skojarzenia, jest odgadywane przez osoby siedzące w ławkach.
- Uczestnicy siedzący w rzędzie znają pierwsze i ostatnie słowo, ale pozostałe osoby w ławkach nie znają żadnego z nich. Dlatego osoby siedzące w rzędzie mówią swoje słowa jedno po drugim, a siedzący w ławkach odgadują pierwsze i ostatnie słowo. Następnie próbują ustalić, od jakiego słowa skojarzenia doprowadziły do danego słowa.
- Pierwsze i ostatnie słowa podano tylko opisowo. Dlatego uczestnicy muszą sami odgadnąć, jakie to słowa i jak powinni je skojarzyć.

NOTATKI:

3.9. Small Talk

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- rozgrzewka
- rozmowa

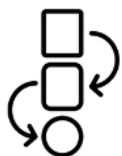
Instrukcje:

Uczestnicy stają w dwóch rzędach, naprzeciw siebie; stojący naprzeciwko łączą się w pary w celu odbycia krótkiej rozmowy. Pierwsza para podchodzi do siebie i prowadzi krótki dialog, tak jakby spotkali się (przypadkowo) na zewnątrz, na ulicy, w szkole lub w windzie. Temat całkowicie zależy od pary. Na początku pracuje tylko jedna para, pozostałe prowadzą swoje rozmowy. Gdy skończą mówić, para wraca do kolejki i kontynuuje kolejna para.

Rozmowa jest krótka, dwa, trzy zdania, nie ma potrzeby wchodzenia w szczegóły ani wypowiadania długich zdań. Celem ćwiczenia jest nauczyć uczestników używania języka w kontekście, reagowania na wydarzenia, na które nie są przygotowani – w tym ćwiczeniu każdy temat jest dozwolony, nikt nie jest bezpieczny 😊. Ten, kto rozpoczyna rozmowę (poda temat, pytanie), ma lekką przewagę.

Ćwiczenie może obejmować zakres zjawisk gramatycznych, które uczeń potrafi stosować.

Warianty, alternatywy:

- Temat można osadzić w danym otoczeniu (biblioteka, szkoła, park).
- Uczniom można przypisać role – przewodnika i pasażera, lekarza i pacjenta.
- Ćwiczenie może przybrać formę pojedynku – uczeń, który nie odpowie, wychodzi i zastępuje go inny uczeń z jego rzędu. Zwycięzca zostaje, a nowo przybyły uczeń rozpoczyna nowy dialog.
- Możemy ograniczyć lub określić dokładną liczbę zdań lub słów, których uczniowie mogą użyć, aby nadać sens rozmowie. (Tutaj trzeba dokładnie z wyprzedzeniem pomyśleć o tym, co się chce powiedzieć, aby wyrazić swoje zdanie).
- Miejsce, którego dotyczy temat rozmowy jest losowany, para uczestników prowadzi dialog w takiej scenerii, a pozostali próbują się domyślić, w jakich okolicznościach ten dialog mógłby się odbyć.

Brakuje ci inspiracji jeśli chodzi o relacje, słowa, ustawienia?

Wypróbuj stronę „CZY MOGĘ DOSTAĆ” z prostym generatorem: <https://www.can-i-get-a.com> lub https://tim.cgmatane.qc.ca/lougen/improv_generator.htm

NOTATKI:

3.10. Encyclopedia

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo (ćwiczenie jest odpowiednie dla bardziej zaawansowanych osób)

Potrzebny sprzęt:

- przedmiot, z którego można wyjąć karteczki z zapisanymi pytaniami (kapelusz, torba, pudełko)
- kartki papieru do pisania

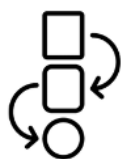

Instrukcje:

Każdy uczeń zapisuje na kartce papieru słowo, które nie istnieje (które właśnie wymyślił, np. „fromloos”, „brumża”, „frf” itp.), składa kartkę i wkłada do tego, z czego będą później wyciągane. Następnie każdy uczeń losuje jedno słowo i musi stworzyć jego definicję w określonym czasie. Następnie prezentuje ją pozostałym uczniom. Nie ma potrzeby tworzenia skomplikowanych definicji – wystarczą suche fakty i krótki opis.

Pamiętajcie, uczniowie mają zupełnie nieograniczone możliwości, więc wszystko, co mówią to prawda! Uczymy uczniów, aby byli bardziej pewni siebie, pozwalamy im być tym razem po stronie prawdy.

Warianty, alternatywy:

- Uczniów można podzielić na dwuosobowe grupy – zachęca to do pracy zespołowej i do współpracy.
- uczniowie mogą podać dodatkowe informacje (patrz ćwiczenie „Najczęściej zadawane pytania”).

NOTATKI:

3.11.Haggle

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo

Potrzebny sprzęt:

- karty papierowe lub kartki papieru do pisania

Instrukcje:

Przed rozpoczęciem gry nauczyciel przygotowuje karty (kawałki papieru) z rzeczownikami (np. glob, klucze, wiśnie). Nauczyciel układa karty tak, aby uczniowie nie widzieli, co jest na nich napisane.

Uczniowie dzielą się na dwie grupy, każda grupa wybiera przedstawiciela ze środka grupy, który podchodzi do nauczyciela. Ci dwaj uczniowie wybierają kartę od nauczyciela i czytają, co jest na niej napisane. Muszą teraz ustalić czas, w którym są w stanie opisać wybrane słowo swojej drużynie, aby mogła ona odgadnąć, co to za słowo. Obaj uczniowie wspólnie licytują, ten, który szybciej wyjaśni wybrane słowo, wygrywa.

Przykład:

Przedstawiciel grupy 1: „Mogę to opisać w 20 sekund!”

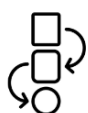
Przedstawiciel grupy 2: „Mogę to zrobić w 15 sekund!”

Przedstawiciel 1: „Potrzebuję 10 sekund, aby to zrobić!”

Przedstawiciel 2: „OK, jest twoje”.

Gracz 1 wygrywa licytację i teraz musi tak opisać wybrane słowo swojej drużynie tak, aby jego koledzy z drużyny mogli je odgadnąć w określonym czasie (tj. 10 sekund). Nie wolno im używać rdzenia tego słowa ani pomagać sobie przy użyciu pantomimy. Jeśli Grupie 1 uda się to zrobić, wygrywa i zdobywa jeden punkt. Jeśli tego nie zrobią, punkt trafia do przeciwników. W ten sposób możemy grać, dopóki wszyscy uczniowie w grupie nie zostaną wymienieni.

Warianty, alternatywy:

- Podczas gry z zaawansowanymi uczniami, można pisać rzeczowniki i przymiotniki na kartach - np. płonąca lampa, zgniłe jajko, krzywy widelec; w tym przypadku należy dłuższy limit czasu na odgadnięcie słów.

NOTATKI:

3.12. Word Pyramid

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo

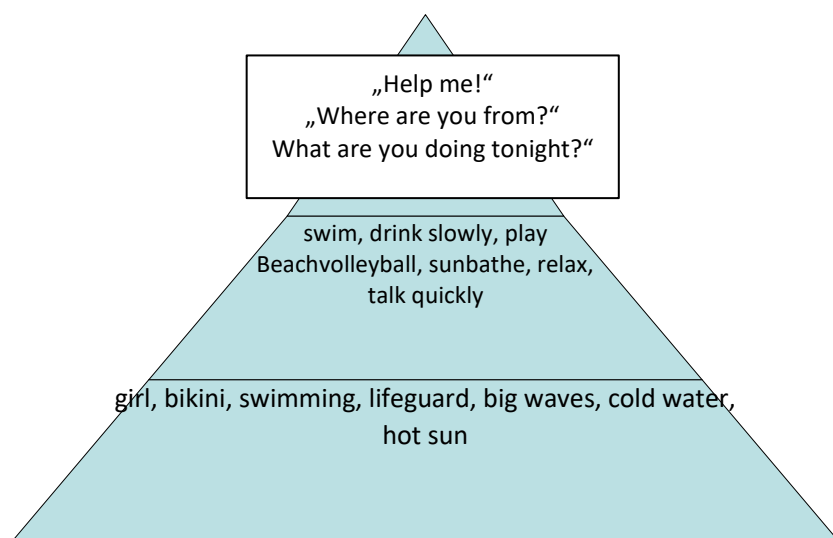
Instrukcje:

Narysuj trójkąt na tablicy lub flipcharcie i podziel go na trzy poziomy:

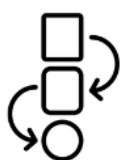
- pierwszy poziom reprezentuje rzeczowniki (lub kombinacje z przymiotnikami)
- drugi poziom reprezentuje czasowniki (lub czasowniki i przysłówki)
- ostatni poziom reprezentuje frazy, mowę bezpośrednią

Ustalamy temat, a uczniowie szukają odpowiednich słów dla każdego poziomu. Nie wskazujemy uczniów do odpowiedzi; osoba, która wymyśli odpowiednie słowo, odpowiada. Zapisujemy słowa w odpowiedniej części piramidy – nauczyciel lub wybrany uczeń lub uczeń, który wymówił to słowo, może je zapisać.

Temat: Na plaży

Warianty, alternatywy:

- Dodaj inne klasy słów.
- Uczniowie mogą pracować w grupach nad własnymi arkuszami (otrzymując trochę czasu na zapisanie słowa) i na koniec porównują swoje słownictwo z innymi grupami.

NOTATKI:

3.13. Roses Are Red

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo
- pisanie

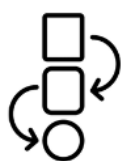

Instrukcje:

Uczniowie proszeni są o wymyślenie wiersza, a do wyboru mają trzy opcje – wiersz na dowolny temat, wiersz na zadany temat lub użycie wybranego słownictwa w tekście. Wskazane jest, aby wiersz miał co najmniej 4 wersety. Wiersz zostanie zapisany, a następnie zaprezentowany reszcie klasy.

Wariacja dla prawdziwych wojowników – odtwarzaj rytmiczną muzykę w tle podczas recytacji i niech uczniowie zarapują swój wiersz.

Warianty, alternatywy:

- Zmień strukturę rymów – ABAB, AABB, AABBA, rym doskonały lub AAAA.
- Wybierz również czas gramatyczny – nie zawsze konieczne jest zastosowanie ćwiczenia tylko do słownictwa.

NOTATKI:

3.14. Living Picture

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo
- zaimki
- przyimki
- jest/są...

Instrukcje:

Na początku ćwiczenia konieczne jest określenie okoliczności, w jakich osadzony zostanie obraz na żywo (opisane obiekty i osoby). W zależności od liczby uczniów, ustala się, ilu będzie opisywać obraz, na żywo, a kto będzie go tworzył. Na przykład ustal, że dwóch uczniów spróbuje wykorzystać swoje opisy, aby stworzyć obraz „rodzinnego obiadu” od pozostałych uczniów. Następnie będą powoli kształtować go przez pozostałych kolegów, którzy będą nawigować (określać lokalizację i rolę) swoim opisem. Gdy obraz jest gotowy, uczniowie, którzy go tworzą będą próbowali odegrać krótką scenę w swoich rolach. Ćwiczenie można powtórzyć, aby większa liczba uczniów mogła na zmianę odgrywać rolę twórców obrazu.

Przykład:

Tomasz i Tereza muszą stworzyć obraz na temat „Rodzinny obiad”.

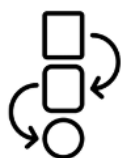
„Patrik, na środku obrazu jest krzesło.” Patrik wychodzi na środek i robi z siebie krzesło.

Tereza do koleżanki 2 (Hanka): „Hanka, na krześle siedzi kobieta. Pije herbatę.” Hanka pokazuje, że siedzi na krześle i pije herbatę.

Tomas do kolegi 3 (Jana): „Jana, obok krzesła stoi stół”. Jan wychodzi na środek i pokazuje stół.

Tomasz do kolegi 4 (Jakub): „Jakubie, przy stole stoi mężczyzna i je chleb.” Jakub staje przy stole i udaje, że je chleb.

Warianty, alternatywy:

- Po utworzeniu obrazu inni uczniowie mogą opisać, z czego składa się taki obraz, kto co pokazuje lub na przykład, co zrobili główni bohaterowie zanim powstał obraz.
- Ostatni uczeń opíše obraz i w ten sposób uwolni z niego uczniów.

NOTATKI:

3.15. Phone Calls - Customer Service

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo
- rozmowy telefoniczne
- uprzejme zwroty
- formalne i nieformalne rozmowy telefoniczne

Instrukcje:

Dzielimy uczniów na dwie grupy. Ustawiamy grupy naprzeciw siebie, uczniowie z każdej grupy stoją w rzędzie za sobą. Telefon jest umieszczony w środku. Jedna grupa reprezentuje klienta, druga grupa reprezentuje dział obsługi klienta, który musi zachowywać się asertywnie. Uczniowie na zmianę wypowiadają po jednym zdaniem. Ci, którzy są pierwsi w kolejce, rozmawiają ze sobą; po wypowiedzeniu zdania idą na koniec.

Przykład:

Pierwszy uczeń w grupie klientów mówi: „Dzień dobry, nazywam się XY i chciałbym porozmawiać z kierownikiem.”... i idzie na koniec kolejki.

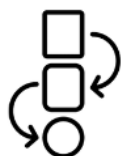
Pierwszy uczeń z działu obsługi klienta: „Dzień dobry, przepraszam, nie ma go tutaj. W czym mogę pomóc?” i idzie na koniec swojego rzędu.

Drugi uczeń z działu obsługi klienta kontynuuje rolę: „Cóż, czy jest ktoś, z kim mogę porozmawiać o moim zwrocie?” ... i znowu idzie na tył kolejki.

Drugi uczeń z działu obsługi klienta: „Tak, pozwól, że cię połączę z naszym centrum odzyskiwania.” ... i również trafia na koniec kolejki.

W ten sposób uczniowie zmieniają się w zależności od potrzeb - dopóki obie strony nie będą miały nic do powiedzenia, a wszyscy uczniowie rotowali.

Warianty, alternatywy:

- Uczniowie nie idą na koniec swojego rzędu, ale na koniec przeciwległego rzędu, zmieniając w ten sposób swoje role.
- Komunikacja formalna i nieformalna.
- Możesz określić różne środowiska, sytuacje, role.
- Wersja online: wyłącz aparat i używaj tylko głosu.

Brakuje Ci inspiracji jeśli chodzi o relacje, słowa, ustawienia? Wypróbuj stronę „CZY MOGĘ DOSTAĆ” z prostym generatorem: <https://www.can-i-get-a.com> lub https://tim.cgmatane.qc.ca/lougen/improv_generator.htm

NOTATKI:

3.16. Writing a Letter

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- korespondencja formalna i nieformalna
- pisanie
- uprzejme zwroty
- szyk wyrazów

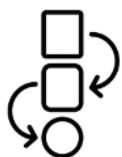
Instrukcje:

Zadaniem uczniów jest napisanie listu na podany temat, który może być:

- formalny - np. oficjalne przeprosiny za niedostarczony towar, podziękowanie itp.
- nieformalny - np. list do babci z obozu

Na początku ćwiczenia podziel uczniów na pary lub małe grupy. Po napisaniu listu uczniowie zaprezentują swoje prace pozostałym kolegom. Zwróć uwagę na niezbędne formalne lub nieformalne elementy zadania – pozdrowienia, powitanie, wycofane/pełne formy, pożegnania itp.

Warianty, alternatywy:

- Uczniowie mogą, na przykład, spróbować napisać uroczyste przemówienie na zadany temat np. toast, otwarcie basenu itp.
- Przemówienie może mieć określoną liczbę zdań lub długość (np. minuty).
- Każdy uczeń w grupie dodaje tylko jedno zdanie lub ograniczoną liczbę słów.

NOTATKI:

3.17. Ask Your Youtuber

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasowniki
- przeczenia
- drugi tryb warunkowy

Potrzebny sprzęt:

- przedmiot, z którego można wyjąć karteczki z zapisanymi pytaniami (kapelusz, torba, pudełko)
- papier do pisania

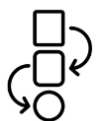
Instrukcje:

Celem tego ćwiczenia jest znalezienie odpowiedzi na pytania związane z sensem życia, wielkością wszechświata lub znalezienie gościa z tramwaju nr 7, który wygląda jak Justin Bieber 😊. I kto pomoże nam to zrobić? Rada Doradcza Youtuberów.

Uczniowie zostaną poproszeni o napisanie na kartkach papieru ważnego problemu lub pytania – własnego lub pytania przyjaciela. Umieszczą dokumenty w „urzędzeniu redakcyjnym,” z którego nauczyciel lub wyznaczony uczeń wybierze każdą kwestię i przeczyta ją na głos. W tym miejscu klasa zamienia się w poradnię Youtuberów, która próbuje dać swoim obserwującym unikalne porady, jak rozwiązać problem.

Ćwiczenie pozwala idealnie poćwiczyć drugi tryb warunkowy (byłoby i czas przeszły).

Warianty, alternatywy:

- Uczniowie mogą również używać innych czasowników modalnych, takich jak MUST, HAVE TO, CAN.

NOTATKI:

3.18. Negative/disagreement Relay

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- przeczenie

Instrukcje:

Uczniowie mogą być podzieleni na grupy 6-8 osobowe lub cała grupa może od razu uczestniczyć w ćwiczeniu. Zadaniem uczniów będzie kolejno zaprzeczać usłyszane zdanie i je poprawiać.

Przykład:

Pierwszy uczeń: „Byłem wczoraj w domu”.

Drugi uczeń: „Nie było cię wczoraj w domu, byłeś w kinie!”

Trzeci uczeń: „Nie było cię wczoraj w kinie, byłeś z Tonym w parku!” itp...

Pierwszy uczeń powinien następnie zaprzeczyć stwierdzeniu ostatniego ucznia.

Jeśli to możliwe, unikaj sytuacji, w której uczniowie wypowiadają swoje przeczenia pod rząd, niech mówią na wyrywki. Przelamujmy stereotypy i trzymajmy uczniów w gotowości!

Warianty, alternatywy:

- Używaj przeczeń w różnych czasach.
- Pierwsze zdanie wypowiada nauczyciel.

NOTATKI:

3.19. One Minute

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

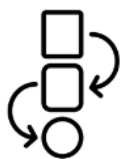
- czasy: przeszły, teraźniejszy, przyszły
- słownictwo
- mówienie

Instrukcje:

Wybierz jednego ucznia, aby stanął na środku sali i powiedz mu jedno słowo - jakiegokolwiek słowo. Uczeń ma minutę na omówienie tego tematu, logicznie i bez słów-wypełniaczy, czyli słów typu *uhm, actually, like, just*, itp.

Warianty, alternatywy:

- Wypowiedź można skrócić lub wydłużyć.
- Wzbogacić słowo (rzeczownik) o jeden lub więcej przymiotników.
- Podaj imię znanej lub wymyślonej osoby, której życie, dzieła, zasługi itp. opisuje uczeń.
- Jeśli uczeń utknie, możemy mu pomóc, pytając go: "tak, i...?" lub „tak, ale...” lub formułując pytanie.

NOTATKI:

3.20.Back to the Studio

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy: przeszły, teraźniejszy, przyszły

Potrzebny sprzęt:

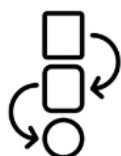
- zdjęcia (a przynajmniej możliwość projekcji zdjęć w klasie)

Instrukcje:

Każdy uczeń otrzymuje zdjęcie i musi wymyślić krótką historię na jego temat, którą następnie prezentuje swoim kolegom z klasy tak, jakby był reporterem. Następnie żegna się i oddaje głos z powrotem do studia („... a teraz wracamy do studia!”). W tym momencie wchodzi inny uczeń ze swoją historią.

Warianty, alternatywy:

- Przygotuj krótkie wiadomości (np. serwer <https://www.newsinlevels.com>), które uczniowie czytają, a następnie próbują opowiedzieć swoim kolegom z klasy. Chodzi o to, aby nie powtarzać wiadomości słowo w słowo, ale aby przekazać jej znaczenie. Ćwiczenie uczy pracy z tekstem w języku obcym i rozumienia sensu tekstu.
- Uczniowie mogą wymyślić historię pasującą do obrazka/zdjęcia – co wydarzyło się po lub przed sytuacją na zdjęciu.
- Inną możliwością jest stworzenie całego studia – reporter wiadomości, pogodynka i dziennikarz sportowy. Najpierw reporter rozpocznie od krótkiej relacji z kraju lub z zagranicy, następnie odda głos pogodyncę, która zapowie pogodę, a na koniec dziennikarz sportowy przekaze krótką informację ze świata sportu. Kiedy reporterzy skończą swoją pracę, wybierają zastępcę spośród pozostałych uczniów, i w ten sposób cała klasa może uczestniczyć w ćwiczeniu.
- Uczeń opisuje historię i wybiera kilku kolegów z klasy do jej odtworzenia – na wyższym poziomie możliwe jest stworzenie prostego GIF-a.

NOTATKI:

3.21. Story Telling – Cylinder Position

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy - w szczególności czas przeszły

Instrukcje:

Jest to ćwiczenie polegające na budowaniu historii. Uczniowie na zmianę opowiadają historię, np. po jednym zdaniem na raz. Jednak nie zmieniają się ani nie są wzywani losowo. Stoją w kółku, twarzą w stronę klasy (nie do wewnątrz koła), co przypomina bęben rewolweru. Nauczyciel wskazuje pierwszego ucznia, który następnie wypowiada swoje zdanie. Nauczyciel wskazuje następną osobę i informuje, o ile miejsce i w jakim kierunku poruszy się „bęben” (= narracja).

Przykład:

Uczeń 1: „Był sobie samotny mężczyzna o imieniu Jack”.

Nauczyciel „Dwa w lewo!”

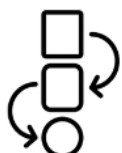
Narracja przesuwa się o dwóch uczniów w lewo.

Nowy uczeń (drugi z lewej) kontynuuje: „Był samotny, bo był bardzo niemiły dla wszystkich”.

Nauczyciel „Cztery w prawo”

I bęben (= narracja) znowu przesuwa się o 4 w prawo... I tak dalej.

Warianty, alternatywy:

Dobrze jest zacząć od historii, którą znają wszyscy, na przykład opowieść o Czerwonym Kapturku. Historia może mieć określoną tematykę lub gatunek (np. kryminalny, miłosny). Zob. również ćwiczenie „Gatunki”. mogą być ustalone dodatkowe warunki – wszystko musi odbywać się w określonym czasie, zaczynać się na określonej literze itp.

- Nauczyciel nie określa dokładnego przesunięcia, a uczniowie po wypowiedzeniu zdania przesuwać się powoli w kierunku ustalonym z góry. Nauczyciel tylko mówi „stop” w określonym momencie, co jest sygnałem dla ucznia stojącego z przodu, aby kontynuował historię. W ten sposób nauczyciel może zapewnić, że każdy uczeń weźmie udział w opowiadaniu historii.
- W przypadku młodszych dzieci zalecamy zaznaczenie miejsc na podłodze, tak aby rotacja nie była dla nich stresująca.
- Opowiadający historię może dodać do opowiadania tyle zdań, ile chce.

NOTATKI:

3.22. Gang Battle

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy: przeszły, teraźniejszy, przyszły

Instrukcje:

Klasa zostaje podzielona na dwie grupy/gangi. Grupy mierzą się ze sobą, możemy np. ustawić krzesła w stos pomiędzy nimi i stworzyć środowisko uliczne, w którym gangi spotykają się i „nękają się” nawzajem.

Zadaniem gangów jest „*machoing*” – czyli mówienie swoim przeciwnikom, co najczęściej robią (lub zrobili bądź zrobią). Procedura polega na tym, że pierwszy członek gangu występuje do przodu i wykrzykuje daną czynność, aby sparaliżować przeciwnika, a jego koledzy z gangu powtarzają czynność jako grupa. Potem to samo dzieje się po drugiej stronie barykady w drugim gangu. Grupy stopniowo się zmieniają, dopóki wszyscy uczniowie nie wezmą udziału w ćwiczeniu.

Warto zachęcić uczniów, aby nie bali się trochę poszaleć i pogestykulowali, odegrali różne postawy gangu, powyglupiali się.

Przykład: 1. gang hydraulików kontra 2. gang informatyków

Gang hydraulików zaczyna:

Pierwszy uczeń z pomysłem: Bez nas wszyscy będziecie śmierdzieć!!

Jego banda powtarza: Tak, wszyscy będziecie śmierdzieć bez nas!!!!

Druga banda:

Pierwsza uczennica z pomysłem: Bez nas nikt cię nie znajdzie w internecie!!

Gang powtarza: Tak, bez nas nikt cię nie znajdzie w internecie!!!!!!

Pierwsza banda:

Kolejny uczeń z pomysłem: Jesteśmy dużymi facetami, którzy wszystkie problemy rozwiązują od ręki!!!

Jego gang powtarza: Jesteśmy dużymi facetami, którzy wszystkie problemy rozwiązują od ręki!!!!!!

Warianty, alternatywy:

- Używaj różnych czasów.

NOTATKI:

3.23. What Happened

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy – kombinacja czasu przeszłego ciągłego i przeszłego prostego

Instrukcje:

Ćwiczenie wykonuje się w parach. Jeden uczeń zaczyna naśladować prostą czynność (ważne, aby wykonać czynność, którą można opisać w języku angielskim – prace domowe, czynności itp.). Drugi uczeń włącza się z jednorazową czynnością.

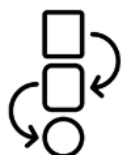
Pozostali uczniowie próbują opisać sytuację i powiedzieć, co zrobił każdy uczeń. Następnie pary się zmieniają.

Przykład:

Uczeń 1 naśladuje mycie naczyń. Po krótkiej chwili na scenę wchodzi uczeń 2 i pokazuje pukanie do drzwi.

Pozostali uczniowie: „Karel zmywał naczynia, kiedy Milan zapukał do drzwi!”

Warianty, alternatywy:

- Możemy pokazać dwa ciągle wydarzenia w przeszłości (zdarzenia w czasie przeszłym prostym lub ciągłym).
- Można zaangażować więcej uczniów i odegrać krótki skecz.
- Używaj filmów z YouTube, TikTok itp.

NOTATKI:

3.24. Stop, Change It, Describe It

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy – teraźniejszy, przeszły
- zaprzeczenie

Instrukcje:

Jeden uczeń zaczyna opisywać swój dzień – opisując, co robi (lub robił), kiedy się budzi i jakie czynności wykonuje później. Inni uczniowie mogą przerwać jego wypowiedź i poprosić go o zmianę opisu lub o bardziej szczegółowy opis (słowami: „Stop, zmień to!” „Stop, opisz to!” lub „Nie, nieprawda, zmień to!”). Uczeń, który opowiada, musi więc zmienić swoją historię lub podać więcej szczegółów na temat sytuacji, otoczenia lub ludzi. Po chwili ucznia, który opowiada można zastąpić innym uczniem.

Jeśli uczniów jest dużo, możemy podzielić ich na kilka grup.

Przykład:

Uczeń 1: „Budzę się o wpół do szóstej, myję zęby i jem śniadanie”.

Inni: „Stop, opisz swoje śniadanie!”

Uczeń 1: „Zwykle jem płatki z mlekiem i piję herbatę”.

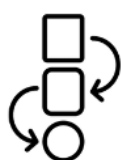
Inni: „Nie, nieprawda, zmień to!”

Uczeń 1: „W porządku, zwykle jem bułki z Nutellą”.

Inni: „Ok, to bardziej prawdopodobne! Kontynuuj”.

Uczeń 1: „Następnie zakładam ubranie i wychodzę z domu.”

Warianty, alternatywy:

- Może być z góry ustalony temat opowieści – uroczystość rodzinna, Boże Narodzenie, obóz.
- Opowiadanie można również wykorzystać do ćwiczenia czasu przeszłego lub przyszłego (plany na weekend, wakacje, co będę robić za 5 lat).

NOTATKI:

3.25. What Are you Doing?

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy, w szczególności czas teraźniejszy ciągły

Instrukcje:

Uczniowie stoją w kole. Powiedz pierwszemu uczniowi, aby zapytał osobę po lewej stronie, co ona/on robi. Osoba pytana musi pokazać czynność, ALE mówi coś zupełnie innego. Inni mówią, że ona/on wcale tego nie robi i poprawiają ją/go. Osoba, która pokazała czynność, zadaje pytanie kolejnej osobie stojącej po jej lewej stronie.

Przykład:

Martina: „Pavel, co robisz?”

Paweł pokazuje pływanie: „Śpiewam!”

Inni: „Nie, ty nie śpiewasz, ty pływasz!”

Paweł: „Honza, co robisz?”

Honza pokazująca jazdę na rowerze: „Śpię!”

Inni: „Nie, nie śpisz, jedziesz na rowerze!”

Warianty, alternatywy:

- Zdanie nie musi być poprawiane przez innych, tylko przez wybranego ochotnika w każdej rundzie.
- Osoba stojąca po lewej stronie osoby pokazującej czynność będzie osobą poprawiającą.
- Następna osoba robi to, co powiedziała poprzednia osoba. (Paweł pokazał, że pływa, ale powiedział, że śpiewa. Honza powinien dlatego udawać, że śpiewa i powiedzieć, że śpi. Następna osoba powinna pokazać, że śpi, ale powiedzieć, że np. czyta książkę itd.)
- Używaj czasów przeszłych.

NOTATKI:

3.26.Counting to Twenty

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- liczby

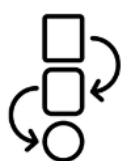

Instrukcje:

Celem tego ćwiczenia jest liczenie do 20. Uczniowie poruszają się po klasie w zdezorganizowany sposób, aby nie mogli na siebie patrzeć (aby nie utrzymywali kontaktu wzrokowego) i stopniowo wypowiadają na głos cyfry, które następują po sobie. Każdy może wypowiedzieć cyfrę na głos, ale żaden uczeń nie może powiedzieć dwóch cyfr z rzędu. Kolejny warunek jest taki, że dwóch uczniów nie może powiedzieć tej samej cyfry w tym samym czasie. W takim przypadku ćwiczenie zaczyna się od nowa od cyfry jeden.

Gra kończy się, jeśli uda im się policzyć do 20 lub jeśli ćwiczenie trwa zbyt długo 😊.

Warianty, alternatywy:

- Zamiast cyfr można użyć alfabetu, nazw miesięcy lub dni tygodnia.
- Spróbuj nazwać coś w odwrotnej kolejności. Powodzenia z alfabetem! Spróbuj liczyć od końca, od dwudziestu do jednego.
- Mów tylko liczby parzyste lub nieparzyste, pomijaj co drugą literę itp. Przełam stereotypy!
- Wypróbuj ćwiczenie w kółku zachowując kontakt wzrokowy!

NOTATKI:

3.27.Snowball

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- zaimki
- czasowniki

Instrukcje:

Zaleca się podzielenie uczniów na mniejsze grupy, około 5-6 osobowe. Przygotuj zadanie dla uczniów, np. przygotowanie przyjęcia. Każda osoba w swojej grupie będzie miała za zadanie przygotowanie lub przyniesienie czegoś na przyjęcie. Pierwszy uczeń poda swoją czynność, a drugi doda swoją czynność, powtarzając tę, którą musi wykonać pierwszy uczeń. Trzeci również doda swoją czynność i powtórzy to, co robią dwaj pierwsi. W ten sposób każdy uczeń po kolei dodaje swoją czynność i powtarza wszystko, co robią inni. Ponieważ pierwszy uczeń ma zawsze najłatwiejsze zadanie, może na koniec powtórzyć wszystko.

Warianty, alternatywy:

- Niech wszyscy uczniowie utworzą jedną wielką grupę.
- Wyzwanie: stopniowo zwiększaj liczbę uczniów, którzy się przyłączają
 - mogą pomagać sobie tylko przy użyciu gestów, ruchów, ale nie mogą udzielać wskazówek słownych.

NOTATKI:

3.28. My Room

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- przyimki
- słownictwo
- jest/są

Potrzebny sprzęt:

- flipchart lub tablica

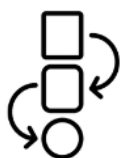
Instrukcje:

Wybrany uczeń jest proszony o wyobrażenie sobie swojego pokoju, który próbuje opisać kolegom z klasy. Inny uczeń jest przy tablicy i próbuje narysować pokój zgodnie z instrukcjami ucznia 1.

Przykład:

Uczeń 1: „Naprzeciw drzwi jest okno. Na prawo od drzwi znajduje się stół. Nad stołem wisi mapa.

Warianty, alternatywy:

- Jeśli chcemy bardziej rozbudować narrację, możliwe jest dodanie relacji do rzeczy (np. „Mapę dostałem od ojca na 10-te urodziny”).
- Opisz obrazek lub scenę.
- Wszyscy uczniowie mogą narysować opisany obraz w tym samym czasie, a następnie porównać swoje rysunki.
- Przydziel różne miejsca (lokalizacja pokoi w domu, mapa mojego sąsiedztwa, opis samochodu, miejsce pracy, u lekarza, warsztat taty, co mamy w garażu, jak wygląda zoo.... użyj wyobraźni!).
- Użyj motywów, które je łączą (jak wygląda Hogwart, pokój Harry'ego Pottera, itp.).

NOTATKI:

3.29. On the Left, On the Right

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- przyimki

Instrukcje:

Ćwiczenie ma na celu ćwiczenie przyimków: „na lewo, na prawo, w, pod, pomiędzy, w środku, na.”

Uczniowie stoją w kole, każdy po kolei wypowiada przyimek, który jednocześnie pokazuje w sposób niewerbalny. Procedura jest następująca:

Przyimek	Czynność	Procedura
Po lewej	Uczeń prawą ręką dwa razy wskazuje wycieranie płamy z lewego ramienia	Uczeń po lewej kontynuuje
Po prawej	Uczeń prawą ręką dwa razy wskazuje wycieranie płamy z prawego ramienia	Uczeń po prawej kontynuuje - te przyimki mogą zmieniać kierunek podczas gry
Pod	Uczeń tworzy nad głową baldachim z dłoni	Przyimek pomija kolejnego ucznia, kierunek nie zmienia się
Pomiędzy	Uczeń łapie się za uszy	Wszyscy uczniowie również muszą chwycić się za uszy i powiedzieć razem: "Pomiędzy!" Kierunek nie zmienia się.
W środku	Uczeń wskazuje palcem na środek koła	Wszyscy uczniowie stawiają jedną stopę w środku koła, klaszczą 4 razy w dłonie (według sylab) i wołają chórem „w środku”
Na	Uczeń wskazuje palcem jednej ręki na otwartą dłoń drugiej ręki	Kontynuacja w tym samym kierunku, przyimek nie wpływa na kolejność uczniów
W	Ukrywanie palca jednej ręki w dłoni drugiej	Przyimek po prostu zmienia kierunek

W pierwszym etapie radzimy zacząć lekko – spróbuj najpierw kierunku w prawo (pełne koło), następnie w lewo (pełne koło), następnie naprzemienne kierunki, a następnie stopniowo dodawaj więcej przyimków. W ten sposób ćwiczenie staje się bardziej dynamiczne, wzrastają wymagania dotyczące uwagi i pojawia się automatyzacja.

NOTATKI:

3.30. Conditional Chain

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- zdania warunkowe

Instrukcje:

Podczas ćwiczenia uczniowie biorą udział po kolei. Pierwszy uczeń mówi zdanie w pierwszym trybie warunkowym: „Jeśli wygram milion, będę podróżować po świecie.” Kolejny uczeń mówi, używając drugiej części zdania jako podstawy i dodając swoje zakończenie, „Jeśli będę podróżować po świecie, odwiedzę biegun północny.” W ten sposób wszyscy uczniowie biorą udział w zadaniu.

Zaleca się nie wykonywać ćwiczenia po kolei, ale losowo, tak aby uczeń, który mówi, zwrócił się do następnego ucznia po imieniu, wskazując w ten sposób, kto będzie następny. Jednak możliwe jest również uzupełnianie zdań po kolei – to ćwiczenie dotyczy szybkich reakcji.

Warianty, alternatywy:

- Można ćwiczyć w ten sam sposób, używając drugiego trybu warunkowego.

NOTATKI:

3.31.Simon Says

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- tryb rozkazujący

Instrukcje:

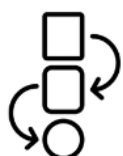
Na początku nauczyciel ustali, kto będzie Simonem w pierwszej rundzie. Wskazany uczeń staje naprzeciw pozostałym graczy i rozpoczyna grę mówiąc „Simon mówi...” Na przykład „Simon mówi: dotknij swojego nosa” i pokazuje ruch. W takim przypadku pozostali gracze muszą poprawnie powtórzyć ruch.

Simon może celowo zmylić innych graczy, na przykład poprzez:

- niepodanie komendy "Simon mówi..." - w takim przypadku żaden z graczy nie może powtórzyć ruchu Simona,
- uzupełnia komendę innym ruchem - tzn. prawidłowo podaje komendę ze zdaniem „Simon mówi: dotknij nosa”, ale podnosi prawą stopę. Pozostali gracze mogą tylko dotknąć nosa, nie mogą powtarzać ruchu stopy.

Każdy uczeń, który wykona polecenie nieprawidłowo, odpada z rundy. Ostatni uczeń, któremu udało się wykonać zadanie prawidłowo, przejmuje rolę Szymona.

Warianty, alternatywy:

- Uczeń dodaje do komendy ruch - tzn. podaje komendę ze zdaniem „Simon mówi: dotknij nosa” i podnosi prawą stopę, a pozostali gracze mogą dotykać tylko swoich nosów, nie mogą powtarzać ruchu stóp.
- Możliwe jest użycie pomocy lub wykorzystanie kolorów ubrań.
- Uczniowie nie muszą odpadać z gry.

NOTATKI:

3.32. The Manager

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- słownictwo
- tryb rozkazujący

Instrukcje:

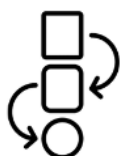
Jeden ochotnik otrzymuje temat lub sytuację od pozostałych. Jego zadaniem będzie z kolei przydzielenie innym indywidualnych zadań związanych z tym tematem lub sytuacją, dopóki starczy mu sił. W przypadku opóźnienia zastępuje go inny wolontariusz lub wybiera zastępcę.

Przykład:

Kamil otrzymał zadanie „Mieszkanie”.

Kamil wskazuje na każdego z uczniów: „Umyj wannę”, „Ugotuj obiad dla rodziny”, „Odkurz półki”, „Posprzątaj swój pokój.”, eeehm,..Stop, Kamila zastępuje kolejny uczeń.

Warianty, alternatywy:

- Możesz używać tego samego tematu tak długo, jak to możliwe, nie zmieniając go nawet po zmianie uczniów.
- Wraz z każdą zmianą uczniów zmienia się temat.

NOTATKI:

3.33.Genres

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- wypowiedź pisemna

Potrzebny sprzęt:

- ołówek i kartka papieru

Instrukcje:

Uczniowie zostają podzieleni na grupy i otrzymują temat, na który mają napisać krótkie opowiadanie. Jednak każda grupa otrzymuje inny gatunek literacki (powieść, horror, science fiction, opowiadanie humorystyczne).

Zamiast ustalonego tematu uczniowie mogą otrzymać zdanie lub słowa do wykorzystania.

Możliwe przykłady:

Ufałam mu, a on mnie zdradził.

Mocne zagranie.

W wirze nieporozumień.

Miłość i inne nieszczęścia.

Szczęście w przeciwnościach losu.

Życie linoskoczka.

Warto wcześniej wyjaśnić uczniom podstawowe elementy gatunków:

Powieść historyczna – mowa szlachecka, obiekty historyczne (koń, powóz, miecz, zamek), związek z wydarzeniami historycznymi, wartości takie jak honor, lojalność, szacunek

Horror – opis przerażającej atmosfery, budowanie napięcia, ciemność

Opowiadanie – prosta forma narracji, statyczne postacie reprezentujące dobro i zło, zastosowanie wyobraźni; w przypadku opowieści humorystycznej – nieoczekiwane połączenia, zaskakujące wnioski, humorystyczny opis sytuacji

Powieść – nacisk na emocje, przeżycia wewnętrzne, miłość i konflikt, emocjonalnie intensywne sytuacje

Science fiction – duże wykorzystanie fantastyki, niekonwencjonalne konflikty (człowiek x robot), zaangażowanie różnych udogodnień technicznych i przyszłych urządzeń.

Warianty, alternatywy:

- Przydziel wszystkim grupom tę samą historię, ale w różnych gatunkach.

NOTATKI:

3.34. Why?

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- tworzenie pytań, zdań
- rozwój słownictwa
- konwersacja

Instrukcje:

Wszyscy uczniowie siedzą w kole, jeden gracz siedzi w środku. Każdy z uczniów zaczyna od powiedzenia zdania. Uczeń siedzący pośrodku pyta „Dlaczego?” Uczeń, który siedzi na prawo od ucznia, który rozpoczął, odpowiada. Następnie ponownie pojawia się pytanie "Dlaczego?", na które po kolei odpowiada następny uczeń. Jeśli ktoś długo waha się przy odpowiedzi lub odpowiada w taki sposób, że nie można zadać pytania „dlaczego”, uczeń w środku koła przejmuje kontrolę.

Przykład:

Uczeń 1: Dzisiaj na śniadanie jadłem pączki.

Uczeń w środku: Dlaczego?

Uczeń 3: Bo lubię słodyczne.

Uczeń w środku: Dlaczego?

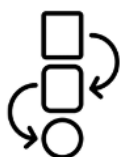
Uczeń 4: Słodyczne dają mi energię na cały dzień.

Uczeń w środku: Dlaczego?

Uczeń 5: Ponieważ potrzebuję energii, aby dobrze działać.

itp.....

Warianty, alternatywy:

- Możliwe jest zadawanie pytań całym zdaniem, zamiast tylko „Dlaczego?”
- Pytanie „dlaczego” jest zadawane bezpośrednio przez ucznia, który wypowiedział zdanie – zadaje je koledze po jego prawej stronie, który odpowiada.

NOTATKI:

3.35.Faqs

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

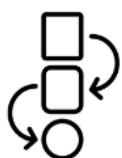
- tworzenie pytań

Instrukcje:

Uczniowie zapisują prawdziwy lub wymyślony produkt na kartce papieru. Następnie umieszczają kartki w kapeluszu lub kładą na kupce. Nauczyciel wyciąga kartki jedna po drugiej, a uczniowie starają się utworzyć często zadawane pytania dotyczące produktu w podobny sposób, jak na stronie internetowej. Na przykład: <https://www.iphonefaq.org/faq>

Warianty, alternatywy:

- Uczniowie mogą mieć dwie kartki papieru i napisać na jednej rzeczownik, a na drugiej przymiotnik. Następnie umieszczają je w dwóch różnych kapeluszach lub w dwóch różnych kupkach. Nauczyciel losowo wyciąga najpierw przymiotnik, a potem rzeczownik, tworząc losową (i często zabawną) kombinację.

NOTATKI:

3.36.Club of Lords

Zastosowanie (cel ćwiczenia):

- czasy

Instrukcje:

Uczniowie siedzą w grupach 3-5 osobowych. Jeden przechwala się drugiemu. Mogą wykonywać zadanie według ustawienia w kole lub losowo, gdy o czymś pomyślą.

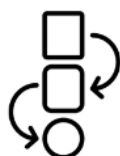
Przykład:

Lord 1: Podróżowałem po świecie trzy razy!

Lord 2: Spotkałem Dalajlamę!

Lord 3: Widziałem Wielką Stopę!

Warianty, alternatywy:

- present perfect
- czas przeszły prosty/ciągły
- czas teraźniejszy prosty
- czasy przyszłe

NOTATKI:

4. Doświadczenia z metody improlingua w praktyce

Przygotowane ćwiczenia zostały sprawdzone w praktyce podczas realizacji projektu przez nauczycieli w Czechach, na Słowacji i w Polsce oraz na obu poziomach nauczania w szkołach podstawowych i średnich. Zajęcia były realizowane w drugim semestrze roku szkolnego 2021/2022 oraz w pierwszym semestrze roku szkolnego 2022/2023. Następnie uzyskano informację zwrotną od uczniów i nauczycieli w formie ankiet i ustrukturyzowanych wywiadów. Wzór ankiety oraz pytania do wywiadów ustrukturyzowanych znajdują się w załączniku. Celem było określenie postaw uczniów wobec tej formy nauczania, korzyści i skuteczności innowacyjnych technik.

W momencie przygotowywania tej metodologii wyniki z pierwszego zbioru danych zostały przetworzone i chcielibyśmy podzielić się z wami wynikami.

Ankieta

F Informacje zwrotne z ankiet uzyskano od 95 uczniów z Czech i Polski. W przypadku Słowacji, ze względu na młody wiek uczniów, informacje zwrotne pozyskiwano głównie w formie wywiadów z uczniami (w przypadku tego partnera zaangażowani byli uczniowie klasy pierwszej, dla których ta forma interakcji była bardziej odpowiednia ze względu na poziom tekstów pisanych).

Ocena wykazała dość istotne różnice między Czechami a Polską. Podczas gdy w Czechach opinie były zdecydowanie pozytywne, polscy uczniowie częściej wystawiali oceny negatywne. Ocena dotyczyła jednak nie poszczególnych technik, a raczej atmosfery panującej na zajęciach. Wynikało to prawdopodobnie z faktu, że klasa językowa składała się z dwóch różnych klas (nie była spójna), co miało negatywny wpływ na atmosferę w grupie. W odpowiedziach często pojawiały się więc informacje, że uczniowie klasy 8 powinni się uspokoić, że są niemili, przeszkadzają itp. Również na podstawie sposobu wypełniania ankiet można podzielić uczniów na dwie grupy. Z formularzy jasno wynika, że około połowa uczniów podeszła do udzielania informacji zwrotnej bardzo kreatywnie i nie potraktowała zadania zbyt poważnie. Formularze zawierają bardzo mało odpowiedzi (jeszcze więcej rysunków), a średnia ocen na pytanie „Jak ogólnie podobał ci się nowy sposób nauczania języka angielskiego?” wynosi 3,1. Na pytania o to, czy lekcje były fajne i czy uczestnicy dobrze się bawili, częściej pojawiała się odpowiedź „Nie”. Jednakże, z wyjątkiem jednej odpowiedzi, studenci nie czuli się skrępowani; również tylko jeden uczeń wskazał, że nie czuł się komfortowo podczas

nauczania. Druga grupa uczniów z Polski, która udzieliła więcej odpowiedzi na ten temat, oceniła to pytanie na średnią ocenę 2, jednak częściej wymieniano negatywne doświadczenia z niektórymi kolegami z klasy (zwłaszcza w odniesieniu do pytania „lepiej się koncentrowałem”). Jednocześnie wszyscy respondenci z tej grupy wskazywali, że lekcja była fajna, a uczniowie dobrze się bawili i nie czuli się zakłopotani czy skrępowani.

Informacje zwrotne od uczniów w Czechach były znacznie bardziej pozytywne. Odpowiedź na pytanie „Jak ogólnie podobał ci się nowy sposób nauczania języka angielskiego” uzyskała średnią ocenę 1,2.

How did you like the new way of teaching English overall?

Uczniowie oceniali to pytanie w skali odpowiadającej ich ocenom w szkole (1=najlepiej, 5=najgorzej). Należy zaznaczyć, że w jednym przypadku przyznano ocenę 5, ale późniejsza ocena ustna była bardzo pozytywna. Warto zatem zastanowić się, czy nie był to błąd.

W drugim pytaniu „Jaka była atmosfera na zajęciach, jak się czułeś?” wszyscy uczniowie określili atmosferę panującą w szkole jako radosną, wskazując, że lekcje im się podobały. Tylko 6 uczniów określiło zajęcia jako dziwne (jednak wszyscy ci respondenci również ocenili zajęcia pozytywnie – średnia wartość odpowiedzi na pytanie, jak ogólnie podoba ci się nowy sposób nauczania języka angielskiego = 1,5). Byli to uczniowie klas starszych, w wieku około 15 lat.

What was the atmosphere in the class, how did you feel?

It was cheerful	Yes ☐	No ☐
We had so much fun	Yes ☐	No ☐
It was embarrassing	Yes ☐	No ☐
I did not feel well	Yes ☐	No ☐
Otherwise, please try to describe how:	Yes ☐	No ☐

Inne pytania koncentrowały się na tym, jakie zajęcia uczniowie lubili, a jakich nie. Najpopularniejszymi zajęciami były:

- Obraz na żywo
- Hot news
- Small talk (pogawędka)
- Izba lordów
- Encyklopedia
- Róże są czerwone
- Zapytaj swojego Youtubera

Z drugiej strony uczniowie zaliczyli do swoich najmniej ulubionych następujące ćwiczenia:

- Róże są czerwone (jest to ćwiczenie, które wyraźnie wywołuje u uczniów ambiwalentne uczucia)
- Pisanie listu, ćwiczenie, które uczniowie czasami określali jako nudne
- Zombie, w przypadku którego częściej wskazywano niezręczność i dyskomfort jako przyczynę

Ośmiu uczniów nawet bezpośrednio stwierdziło, że wszystkie zajęcia im się podobały.

W pytaniu 6: „Jak oceniasz lekcje w porównaniu z tradycyjnymi lekcjami?” uczniowie mieli możliwość udzielenia odpowiedzi w formie przygotowanych wcześniej pytań zamkniętych, mając jednocześnie możliwość wyrażenia własnej opinii. Najczęściej wymienianymi korzyściami były: komunikatywność, kreatywność, swoboda i praca zespołowa. Eight pupils even directly expressed that they enjoyed all the activities.

How would you rate the lessons compared to traditional lessons

During lessons, I got to speak more often	Yes ☐	No ☐
I used English more actively	Yes ☐	No ☐
I got more involved in teaching	Yes ☐	No ☐
We communicated more with our classmates	Yes ☐	No ☐
I concentrated better	Yes ☐	No ☐
I enjoyed the lesson more	Yes ☐	No ☐
I liked the lesson better	Yes ☐	No ☐
The lesson went by faster	Yes ☐	No ☐
Overall, I would rate this teaching positively	Yes ☐	No ☐
I'm looking forward to English lessons more	Yes ☐	No ☐
Thanks to the exercises, I have a better understanding of the subject matter	Yes ☐	No ☐

Prawie 54% uczniów odpowiedziało twierdząco na wszystkie pytania. Odpowiedź NIE pojawiła się głównie na pytania „lepiej się skoncentrowałem” i „dzięki ćwiczeniom lepiej rozumiem materiał” (22%) oraz „mogę częściej mówić na lekcjach” (19,5%). W przypadku pozostałych odpowiedzi odpowiedź NIE pojawiła się tylko w przypadku osób indywidualnych.

A jak uczniowie postrzegają zmiany w swoim nastawieniu do języka angielskiego? Tylko 3 uczniów wskazało, że nie dostrzegają żadnych zmian w swoim stosunku do języka angielskiego (jako języka). Uzupełnili jednak tę odpowiedź o informację, że ich stosunek do nauczania zmienił się (pozytywnie), że nauczanie wzbogaciło lekcję, wprowadziło dobry nastrój, słownictwo zostało nauczone poprzez aktywne używanie i nie muszą uczyć się w domu. Tylko jeden uczeń stwierdził, że lekcje były fajne, ale kosztem czasu, który mogliby poświęcić na nauczanie w szkole. Najczęstszymi zaleceniami były sugestie rozszerzenia nauczania na inne przedmioty, kontynuowania nauczania w ten sposób, ale też np. poszerzenia słownictwa, aby wyrazy nie były ciągle powtarzane.

Wracając do polskiego badania, najczęściej wymienianymi korzyściami były kreatywne podejście, swobodny wybór tematów; nuda była dominującą reakcją negatywną. Tylko w jednym przypadku uczennica stwierdziła, że czuła się nieswojo, ponieważ nie lubi przemawiać do ludzi i w sytuacji, gdy ktoś się z niej śmieje. A najciekawsza odpowiedź na zmiany w podejściu do języka angielskiego? **„Nauczyłem się śmiać ze swoich błędów”**.

Wyniki z ustrukturyzowanych wywiadów

W wywiadach ustrukturyzowanych staraliśmy się odpowiedzieć na pytania, w jakim stopniu opracowana metoda prowadzi do oczekiwanych efektów, tj.:

- doskonalenie mówionego języka angielskiego, czyli pozbycie się nieśmiałości przez uczniów, nauczenie się, aby nie bać się komunikowania w języku obcym i szybkiego reagowania na nieoczekiwane sytuacje;
- aktywizacja uczniów – percepcja nauczania, motywacja i aktywne zaangażowanie w nauczanie, utrzymanie ich uwagi;
- poprawa ogólnej atmosfery w klasie;
- doskonalenie kluczowych kompetencji:

- o kompetencje komunikacyjne: nowa metoda uczy pozytywnej komunikacji, mobilizuje i usuwa lęk przed prezentacją, sprzyja słuchaniu i postrzeganiu informacji, ich przetwarzaniu,
- o kompetencje społeczne i osobiste: nowa metoda uczy odbierania bodźców z otoczenia, aktywnego słuchania, wzmacniania pracy zespołowej i interakcji, tworzenia pozytywnej, twórczej atmosfery wśród uczniów, naturalnego (bez użycia przemocy) angażowania uczniów silnych i słabszych, usuwania lęku przed błędami i niepowodzeniami, wzmacniania pewności siebie,
- o kompetencje rozwiązywania problemów: nowa metoda rozwija umiejętność elastycznego reagowania, samodzielności i proaktywności, poprawia umiejętność radzenia sobie w nietypowych sytuacjach, wzmacnia umiejętność dostrzegania powiązań, uczy zadawania pytań.

I chyba nie ma lepszej oceny niż bezpośrednie komentarze uczniów na temat każdego z tych obszarów. Prezentujemy je poniżej:

1. Doskonalenie mówienia w języku angielskim, czyli uczniowie pozbywają się nieśmiałości, uczą się nie bać komunikowania się w języku obcym i szybkiego reagowania na nieoczekiwane sytuacje.

„Przestałam bać się lekcji angielskiego, a co najważniejsze przestałam bać się mówić. Zaczęliśmy się więcej komunikować i ogólnie to nas do siebie zbliżyło. Było przyjemniej niż na normalnych lekcjach.“

„To sprawiło, że więcej mówię, używam angielskiego nawet w zwykłych rozmowach.“

„Mniej boję się komunikacji i nie mogę się doczekać zajęć z języka angielskiego.“

„Zaczęłam być bardziej aktywna i nie boję się mówić i popełniać błędów.“

Nie tylko pozytywnie:

„Czasami było niezręcznie, na początku nie czułem się komfortowo. Ale potem śmiało się razem i byłem bardziej zrelaksowany.“

„Nadal mamy introwertyków, którzy mogą być zawstydzeni, aby się pokazać.“

2. Aktywizacja uczniów – postrzeganie nauczania, motywowanie i aktywne zaangażowanie w nauczanie, utrzymywanie uwagi

„To dobry sposób nauczania, ponieważ więcej wiedzy wynoszę z lekcji niż z prostych wyjaśnień nauczyciela – nauka jest jednocześnie zabawna i pouczająca.“

„Lepiej zapamiętuję słowa i więcej mówię.“

„...więcej zaangażowania w lekcję, lekcja była przyjemna i luźna, słownictwo łatwe do zapamiętania.“

„Wyniosłem z zajęć więcej wiedzy. Byłem bardziej zaangażowany w lekcje, czułem, że gry zmuszają nas do myślenia i więcej rozmawialiśmy na zajęciach.“

„...nauka słownictwa poprzez praktykę, nie musiałem uczyć się go w domu.“

„Na zajęciach było fajniej, nie musiałem przygotowywać się w domu.“

„Lepsze niż normalne zajęcia.. mniej nudne i bardziej pracowaliśmy jako zespół.“

„Czułem się świetnie, nikt nie miał problemu z pracą i wszyscy byli zaangażowani.“

Ponownie przykład negatywnej opinii:

„Podobały mi się lekcje, ale brakowało mi trochę gramatyki.“

„Mogę pominąć gry i skupić się bardziej na tradycyjnej nauce (czytanie, pisanie, ćwiczenia).“

„Czasami nudzę się i nie widzę sensu w grach i czy są one ważne. Czasami gry trwają zbyt długo i zajmują większość lekcji.“

3. Poprawa ogólnej atmosfery w klasie

„Zmusza nas to do współpracy i bycia proaktywnym.“

„Atmosfera w klasie była ogólnie przyjemna, czułam się swobodnie, nie wstydziłam się mówić przed innymi.“

„W naszej grupie zawsze panuje luźna atmosfera, nikt nikogo nie ocenia, nie boimy się mówić i popełniać błędów.“

„Podobała mi się możliwość pracy w grupie z kolegami z klasy, z którymi normalnie nie rozmawiam.“

„Moim zdaniem pomogło nam to poczuć się bardziej komfortowo z innymi.“

„Dużo się śmialiśmy, wszyscy byli zaangażowani, musieliśmy porozmawiać.“

„Rozmawiałem z kolegami z klasy, z którymi normalnie bym nie rozmawiał.“

„Odkąd jestem w 1 klasie, gry i ćwiczenia zbliżyły mnie do reszty grupy i nauczyliśmy się ze sobą współpracować.“

„Zdecydowanie zbliżyliśmy się do siebie.“

4. Poprawa kluczowych kompetencji

Fakt ten jest między innymi częścią wspomnianych już odpowiedzi. Pokazuje to, że uczniowie poprawili nie tylko swoje umiejętności komunikacyjne, ale także kompetencje społeczne i osobiste. Z innych odpowiedzi można podać następujące przykłady:

„Niektóre ćwiczenia nie są odpowiednie dla szkół średnich, ale niektóre są bardzo pomocne, zwłaszcza dla tych, którzy nie są zbyt dobrzy w języku angielskim.“

„Stres związany z popełnianiem błędów minął.“

„Myślę, że ogólnie poprawiliśmy nasz angielski i możemy nawet zgodzić się w niektórych kwestiach.“

„Na zajęciach wszyscy są zaangażowani, możemy sobie pomagać i doradzać.“

I fajny przykład na koniec:

„Zaczynam rozumieć, że człowiek uczy się na błędach.“

5. Kilka słów o autorach

5.1 Divadlo improvizace ODVAZ z.s.

Teatr improwizacji ODVAZ z.s. ma ponad dziesięcioletnią tradycję. Formalnie został zarejestrowany jako stowarzyszenie obywatelskie w 2009 roku, ale historia tej firmy i jej działalności sięga znacznie dalej (patrz www.odvaz.eu). Od momentu powstania zajmuje się głównie działalnością artystyczną i edukacyjną. A jej wieloletnim celem jest włączanie elementów dramatycznych i improwizacyjnych do wszelkich form edukacji, zarówno w kształceniu dzieci, jak i dorosłych.

Celem tej organizacji jest:

- 1) wzbogacanie środowiska kulturalnego społeczeństwa, zwłaszcza w dziedzinach:
 - rozwoju osobistego w dziedzinach artystycznych,
 - podtrzymywania i rozwijania tradycji kulturowych oraz kształtowania wartości kulturowych,
 - tworzenia projektów interaktywnych i multimedialnych.
- 2) wzbogacanie środowiska edukacyjnego społeczeństwa, w szczególności w obszarach:
 - edukacji szkolnej i pozaszkolnej dzieci i młodzieży,
 - kształcenia ustawicznego dorosłych, w tym rozwoju zawodowego i osobistego
 - integracji obywateli znajdujących się w trudnej sytuacji społecznej i medycznej z głównym nurtem życia społecznego,
 - organizacja i realizacja krajowych i międzynarodowych projektów kulturalnych i edukacyjnych,
 - dążenie do jakościowej przemiany kultury rzeczywistości edukacyjnej placówek i instytucji oświatowych oraz akceptacji i zrozumienia tych zmian przez ogół społeczeństwa.

Nasi członkowie mają wieloletnie doświadczenie we wszystkich dziedzinach i poziomach edukacji, zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym – zajmują się pracą z dziećmi i młodzieżą, rozwojem i szkoleniem nauczycieli, a także pracownikami lub menedżerami firm. Współautor niniejszej publikacji, Władysław Kos, od dawna pracuje jako psycholog zawodowy, wykładowca i aktor improwizacyjny. Swoje doświadczenia z technikami dramatyczno-improwizacyjnymi wykorzystuje w działalności wykładowej - w kursach ukierunkowanych na rozwój zawodowy i osobisty, radzenie sobie w sytuacjach problemowych, twórczą komunikację. Michał Urban jest wieloletnim nauczycielem w szkole średniej (nauczanie języka angielskiego), dzięki czemu posiada bezpośrednie doświadczenie w stosowaniu technik dramatyczno-improwizacyjnych w nauczaniu, w tym informacji zwrotnej od uczniów.

5.2. Sukromna základna umelecka škola Mileticova 17/B, Dom T&D, Bratislava

Ludus, prywatna podstawowa szkoła artystyczna, rozpoczęła swoją działalność w 1970 roku i w ciągu 50 lat funkcjonowania zbudowała znaczące nazwisko w świecie sztuki. Z tej szkoły wyszło wielu absolwentów, którzy z powodzeniem zaistnieli nie tylko w świecie sztuki, ale i poza nim. A co w dużej mierze pomogło tym absolwentom odnieść sukces? Twórcze myślenie.

Ta szkoła artystyczna specjalizuje się w literaturze i dramacie. Studentów uczy 20 fachowych pracowników dydaktycznych – zawodowych aktorów, prezenterów, czyli osób z praktycznym doświadczeniem w swojej dziedzinie. Obecnie do szkoły uczęszcza ponad 350 uczniów w różnym wieku (8-20 lat). Zajęcia prowadzone są w formie grupowej, regularnie raz w tygodniu. Grupa składa się z 8-12 uczniów, którzy podczas zajęć uczą się m.in. mówienia (prezentacji) i ruchu scenicznego.

Dyrektor tej organizacji i współautorka tej metodyki (Katarína Baranová) jest autorką publikacji "Kreatívne techniky vo výučbe" oraz "Konceptie improvizacyjnych divadelných battlov pre študentov", jednocześnie aktywnie działa w tworzeniu kształcenia ustawicznego dla nauczycieli przedszkoli i szkół podstawowych na Słowacji oraz jako trener aktorstwa dla dzieci. Jej kolega (Kamil Kollárik) pracuje jako nauczyciel kreatywnej edukacji dramowej od 2009 roku.

W ciągu ostatnich 6 lat improwizacja teatralna stała się częścią programu nauczania. Techniki improwizacji zostały dostosowane proporcjonalnie do wieku uczniów, jednocześnie dostosowano do nich formę meczu improv, który stał się coroczną częścią naszej edukacji.

Organizacja ta dąży do rozwoju osobowości młodych ludzi poprzez techniki teatralne oraz do rozwijania ich potencjału twórczego. Przy tworzeniu tej metodyki znacząco wykorzystwała swoje doświadczenie w tej praktyce. Dzięki temu poszczególne ćwiczenia są bardzo praktyczne – oparte na otrzymanych informacjach zwrotnych, realnych korzyściach z uwzględnieniem wieku edukowanych dzieci.

5.3. Fundacja Interstellar

Fundacja Interstellar powstała w 2018 roku, a jej misją jest promowanie sztuki improwizacji teatralnej, rozwój improwizacji i nauczanie technik cząstkowych. Organizacja skupia improwizatorów z całego województwa dolnośląskiego. Jest jednym z najdynamiczniej rozwijających się i największych ośrodków improwizacji w Polsce. Promuje działania amatorskie i niezależne – wszystko z wielkiej pasji i chęci szerzenia sztuki improwizacji i jej pozytywnego wkładu we wszystkie dziedziny rozwoju osobistego.

Do podstawowych działań należy organizacja wydarzeń kulturalnych i edukacyjnych, w tym festiwali, warsztatów, spektakli i wystaw. Specjalizacją jest organizacja różnorodnych kursów edukacyjnych z zakresu improwizacji (techniki improwizacji, ćwiczenia i możliwość ich zastosowania w życiu praktycznym).

Wśród konkretnych działań można wymienić organizację:

- Dolnośląskiego festiwalu teatru improwizowanego "DOLI".
- Kursy realizowane w ramach Akademii Improwizacji – kursy edukacyjne z zakresu improwizacji.

Artur Jóskowiak – prezes firmy, ale przede wszystkim improwizator, nauczyciel, trener improwizacji, komik i nadawca. Improwizacji uczył się u zagranicznych ekspertów, m.in. z USA, Austrii, Słowenii, Wielkiej Brytanii, Francji, Izraela i Argentyny. Od dłuższego czasu próbuje zastosować elementy improwizacji w dziedzinie biznesu (wykorzystanie technik improwizacji w biznesie). Drugą naszą koleżanką była Anna Wojtkowiak – Williams - aktorka pantomimiczna i improwizatorka, która od 2005 roku uczy dzieci i młodzież pantomimy i improwizacji (w tym dzieci ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi lub obcokrajowców). Od 2011 roku związana jest z teatrem improwizowanym IMPROKRACJA.

6. Inspiracje, referencje, publikacje

Książki o technikach improwizacji

BERNARDI, P.: [Improvisation starters: a collection of 900 improvisation situations for the theater.](#) White Hall, Va.: Betterway Publications, c1992. ISBN 1558702334.

BERNE, E.: [Jak si lidé hrají.](#) Praha: Portál, 2011. Spektrum (Portál). ISBN 978-80-7367-992-7.

CASSADY, M.: [Acting games: improvisations and exercises.](#) Colorado Springs, Colo.: Meriwether Pub., c1993. ISBN 0916260925.

HALPERN, Ch., CLOSE, D. a JOHNSON, K.: [Truth in comedy: the manual of improvisation.](#) Colorado Springs, Colo.: Meriwether Pub., c1994. ISBN 1566080037.

HARRIS, T. A.: [Já jsem OK, ty jsi OK.](#) V Praze: PRAGMA, 1997. ISBN 80-7205-508-9.

HARVARD, A. a WAHLBERG, K.: [The Visual Guide to Improv.](#)

HICKSON, A.: [Dramatické a akční hry ve výchově, sociální práci a klinické praxi.](#) Praha: Portál, 2000. ISBN 80-7178-387-0.

JOHNSTONE, K.: [Impro for storytellers.](#) New York: Routledge/Theatre Arts Books, 1999. ISBN 0878301054.

JOHNSTONE, K.: [Impro: improvisation and the theatre.](#) London: Eyre Methuen, 1981. ISBN 9780413464309

MACHALÍKOVÁ, J. a MUSIL, R.: [Improvizace ve škole: didaktika improvizace pro rozvoj osobnosti žáků středních škol.](#) Praha: Informatorium, 2015. ISBN 978-80-7333-120-7.

SPOLIN, V.: [Improvisation for the theater: a handbook of teaching and directing techniques.](#) 3rd ed. Evanston, Ill.: Northwestern University Press, 1999. ISBN 9780810140080.

van BILSEN, G., KADIJK, J. a KORTLEVEN, C.: [Yes And Your Business: The added value of improvisation in organizations.](#) En Actie!, 2013. ISBN 9081950606.

VASQUEZ, M. a NEVOLOVÁ, M.: [Bud'te mistry improvizace.](#) Praha: Grada, 2013. Psychologie pro každého. ISBN 978-80-247-4556-5.

Wykorzystane źródła

BILANOVÁ, M., KOSTOLANYOVÁ, K.: Digital educational resources for teaching english – a critical analysis, Digital library, 2018 (dostupné zde: <https://library.iated.org/view/BILANOVA2018DIG2>)

CISOVSKÁ, H. et al.: Rozvoj klíčových kompetencí dramatickou výchovou a jejich evaluace. Ostrava: Ostravská univerzita v Ostravě, Pedagogická fakulta, 2010.

ČAPEK, R.: Líný učitel: Jak učit dobře a efektivně. Raabe: 2018.

HELUS, Z.; HRABAL, V.; KULIČ, V.; MAREŠ, J.: Psychologie školní úspěšnosti žáků. Praha : SPN, 1979.

CHODĚRA, R.: Didaktika cizích jazyků. Academia 2013

KUNČAROVÁ, J.: Paradoxy v jazykovém vzdělávání. In Cizí jazyky pro život (Sborník příspěvků mezinárodních konferencí k podpoře vícejazyčnosti). Praha: NIDV, 2014.

LEWIN, K.: Action research and minority problems. In Journal Of Social Issues, 2(4), 1946, str. 1–79.

LOJOVÁ, G.: Individuálne osobitosti pri učení sa cudzích jazykov. Bratislava: Univerzita Komenského, 2005.

MACHALÍKOVÁ, J., MUSIL, R.: Improvizace ve škole: Didaktika improvizace pro rozvoj osobnosti žáků středních škol. Praha: Informatorium, 2015.

MARUŠÁK, R. a kol: Podkladová studie Dramatická výchova. NÚV, Praha 2019

NEZVALOVÁ, D.: Akční výzkum ve škole. Pedagogika, 53(3), 2003,

ORLOVÁ N., PAVLIKOVÁ J.: Navigátor: Průvodce didaktikou cizích jazyků, Ústí nad Labem: Univerzita J. E. Purkyně v Ústí nad Labem, 2013

PROVAZNÍK, J.: Podíl dramatické výchovy na utváření a rozvíjení klíčových kompetencí (dostupné z: <https://clanky.rvp.cz/clanek/s/Z/407/PODILDRAMATICKE-VYCHOVY-NA-UTVARENI-A-ROZVIJENI-KLICOVYCH-KOMPETENCI.html/>)

SITNÁ, D.: Metody aktivního vyučování. Spolupráce žáků ve skupinách. Praha: Portál, 2009.

SUSMAN, G.: Action Research A Sociotechnical Systems Perspective (1983) In: Pavelková, A. Akční výzkum v pedagogickém prostředí (magisterská diplomová práce). Brno: Masarykova univerzita, Filozofická fakulta 2012

TŮMOVÁ, J.: Jazyk a jazyková komunikace – cizí jazyky (podkladová studie, Revize RVP – přípravné činnosti). Praha: NUV, 2018.

VALENTA, J.: Metody a techniky dramatické výchovy. Praha: Grada, 2008. Pedagogika.

WEINER, B.: Motivation from an Attribution Perspective and the Social Psychology of Perceived Competence. In ELLIOT, A.J.; DWECK, C.S. (Eds.) Handbook of Competence and Motivation. New York : Guilford, 2005.

ZORMANOVÁ L.: *Výukové metody v pedagogice*, Praha: Grada Publishing, a.s., 2012.

Česká školní inspekce: Rozvoj jazykové gramotnosti v základních a středních školách ve školním roce 2016/2017 (tematická zpráva). Praha, březen 2017 (dostupné z: <https://www.csicr.cz/getattachment/0806b65c-19c4-40e4-b8c0-abd335308886/TZ-Rozvoj-jazykove-gramotnosti-v-ZS-a-SS-2016-2017.pdf>)

Erudycy Report: Key Data on Teaching Languages at School in Europe – 2017 Edition, Education, Audiovisual and Culture Executive Agency, 2017. ISBN 978-92-9492-477-3. Dostupné zde: <https://publications.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/73ac5ebd-473e-11e7-aea8-01aa75ed71a1/language-en/format-PDF>)

Český statistický úřad, Odbor statistik rozvoje společnosti (Božena Půbalová): Vzdělávání dospělých v České republice: výstupy z šetření Adult Education Survey 2016 (dostupné z: <https://www.czso.cz/csu/xu/setreni-o-vzdelavani-dospelych-aes-2016-adult-education-survey>)

Linki do ciekawych badań i artykułów

Obava z komunikace v cizím jazyce ve výuce: česká adaptace škály foreign language classroom anxiety scale:

<https://munispace.muni.cz/library/catalog/download/1958/5281/2880-1?inline=&fakulta=PEDF>

Komunikační přístup ve výuce cizích jazyků: záležitost politických dokumentů či reálné praxe?

<https://core.ac.uk/download/pdf/51296433.pdf>

Strategie učení se cizímu jazyku:

http://www.nuov.cz/uploads/AE/evaluacni_nastroje/23_Strategie_uceni_se_cizimu_jazyku.pdf

Národní plán výuky cizích jazyků <http://www.atre.cz/zakony/page0224.htm>

Přehledová studie jazykové vzdělávání v německu, velké británii, švédsku a české republice:

https://karolinum.cz/data/clanek/5221/OS_5_1_0107.pdf

Klíčové údaje o výuce jazyků ve školách v Evropě:

https://www.dzs.cz/sites/default/files/2022-02/Shrnut%C3%AD_Eurydice_Kl%C3%AD%C4%8Dov%C3%A9_%C3%BAadaje_o_v%C3%BDuce_jazyk%C5%AF_ve_%C5%A1kol%C3%A1ch_v_Evrop%C4%9B_vyd%C3%A1n%C3%AD_2017.pdf

Problematika rozvoje komunikativní kompetence: <http://www.vyzkum-mladez.cz/zprava/1342453619.doc>

České děti se v angličtině zhoršily, rodiče by uvítali příspěvek na výuku jazyků: <https://www.denik.cz/ekonomika/rodice-deti-jazyk-studium-anglictina-20200110.html>

Źródła prawne:

Zákon č. 561/2004 Sb., o předškolním, základním, středním, vyšším odborném a jiném vzdělání.

Vyhláška MŠMT č. 48/2005 Sb., o základním vzdělávání a některých náležitostech plnění povinné školní docházky, ve znění vyhlášky č. 454/2006 Sb.

MŠMT: Rámcový vzdělávací program pro základní vzdělávání. Praha : VÚP, Praha, březen 2017, str. 16 (dostupné z: <http://www.msmt.cz/file/41216/>)

Załączniki: Dokumenty wykorzystane w projekcie

Evaluation questionnaire

Project: **Imprologua - to learn a foreign language cheerfully and playfully**

Teacher:

School:

1. Overall, how did you like the new way of teaching English?

 1 2 3 4 5

What was the atmosphere in the class, how did you feel?

It was cheerful Yes No

We had so much fun Yes No

It was embarrassing Yes No

I did not feel well Yes No

Otherwise, please try to describe how: Yes No

.....

2. Which activities did you like/enjoy and why?

.....

.....

.....

.....

What did you like about them?

.....

.....

3. Which activities you didn't enjoy at all, didn't like and why?

.....
.....

Please, try to describe why?

.....
.....

4. How would you rate the lessons compared to traditional lessons

During lessons, I got to speak more often Yes No

I used English more actively Yes No

I got more involved in teaching Yes No

We communicated more with our classmates Yes No

I concentrated better Yes No

I enjoyed the lesson more Yes No

I liked the lesson better Yes No

The lesson went by faster Yes No

Overall, I would rate this teaching positively Yes No

I'm looking forward to English lessons more Yes No

Thanks to the exercises, I have a better understanding of the subject matter

Yes No

Space for own evaluation:

.....
.....
.....

5. Do you notice any personal changes in relation to English?

6. (e.g.: you are not afraid to make mistakes, you are not afraid to speak, you communicate better,...)

7. Yes – what:.....

No – why:.....

8. Any other recommendations, suggestions for improvement?

.....
.....

Thank you for completing the questionnaire

Structured interview – supporting questions Second level and secondary school

1. Have you noticed any changes in the teaching of English?

Yes, tell me?

No, tell me?

2. Overall, how did you like the new way of teaching (new exercises) in English classes??

1

2

3

4

5

What did you like, enjoy, miss or dislike about the new way of teaching?

.....
.....
.....

What was the atmosphere in the class, how did you feel?

.....
.....
.....

3. Which of the following activities did you like/enjoy and why?

(prepare a list of activities you have tried and you can read them to them)

Activity – name

liked/disliked

(why and what)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

4. What have you improved in the last year?

Communication: Yes x No Why?

Written speech: Yes x No Why?

Reading: Yes x No Why?

In which the most:

5. Has there been a change in your relationship with English?

Yes x No

If yes, in what ways (leading questions towards access, more likability, influence of fear – I'm not afraid to speak up, I understand more, I'm not afraid of making a mistake,)

.....

.....

6. Did the exercises and changes in the teaching have an impact on the communication, cooperation in class between you and your students?

Yes x No

.....

.....

7. How else would you describe the English teaching and the exercises used?

.....

.....

.....

Ten materiał powstał we współpracy z 3 organizacjami partnerskimi:

- ODVAZ divadlo improvizace z.s
- Sukromna zakladna umelecka skola Mileticova 17/B, DomT&D, Bratislava
- Fundacja Interstellar

Organizace	ODVAZ divadlo improvizace z.s.	Sukromna zakladna umelecka skola Mileticova 17/B, DomT&D, Bratislava	Fundacja Interstellar
No.	26574276	30849331	0000628541
Name	Vladislav Kos	Katarína Baranová	Artur Jóskowiak
Phone	736 484 636	+421 905 543 282	+48 781 728 231
E-mail	kos@improacademy.cz	info@skolaludus.sk	akademia.improvizacji@gmail.com
Web	www.improacademy.cz	www.skolaludus.sk	

Wszystkie stworzone materiały można znaleźć na stronie:

www.improlingua.com

Dziękujemy wszystkim współautorom tej publikacji.